

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 319 26. april, 2012] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

**DE TILBYDER
INGEN FREMTID**

**MEN DER FINDES ET
ALTERNATIV**

**OPRØR &
SOCIALISME**

DET FYNSKE FORÅR BREDER SIG...

Netværket og aktionsgruppen Fynsk Forår har nu bredt sig til også at omfatte rengøringsassistenter og pædagogmedhjælpere.

Der arbejdes målrettet videre på at få flere faggrupper med i aktiviteterne.

Fynsk Forår vil deltage i LO og FTF's 1. maj demonstration med banner og flyers, som opfordrer til mere sammenhold og solidaritet blandt ansatte i Odense Kommune. Der er aftalt to planlægningsmøder i maj og en fælles happening den 6. juni. Den happening vil sætte fokus på de mange fyrede kollegaer og deres fremtid. Og den vil sætte fokus på de forringede arbejdsvilkår som konsekvens af fyringer og besparelser.

Følg med i aktiviteterne på Facebook: www.facebook.com/groups/skolenifald/.

Sidst i marts ramte fyringerne de 250 rengøringsassistenter i Odenses skoler.

For 4 år siden skulle deres arbejde udliciteres. Det blev forhindret, men siden er sparekniven brugt flittigt hvert eneste år. Med Odense Ny Virkelighed – Odense Ny Velfærd skal der spares og effektiviseres yderligere og deres arbejde centraliseres i en ny Teknisk Service Enhed.

Dette blev besluttet og iværksat uden, at I og jeres faglige organisationer blev orienteret og involveret. Det har skabt stor forvirring og usikkerhed omkring jeres arbejdsvilkår. For at sikre besparelserne ønsker Odense Kommune at fyre et antal rengøringsassistenter her og nu, selvom den nye enhed ikke er etableret.

Rengøringsassistenter har holdt flere faglige møder, og en gruppe indkaldte til protest og happening forud for Byrådsmødet den 11. april. De havde blokeret bagindgang til Rådhuset med en rengøringsvogn

for at tvinge Byrådets politikere til at gå ind af hovedindgangen og høre på deres protest.

Omkring 100 deltog – flest rengøringsassistenter, men også pedeller og lærere. Fynsk Forår var på pletten med banner. Marianne Christensen, som er Fællestillidsrepræsentant for

rengøringsassistenterne bød velkommen. Desuden talte Charlotte V. Petersen for 3F og Gitte Mailand fra Fynsk Forår og undertegnede for Enhedslisten. Imellem talerne blev der sunget til og hujet af byrådet politikere, som hver fik en dåse frisk luft med en "hilsen" fra rengøringsassistenterne. Det ændrede ikke på at alle i Byrådet, undtagen Enhedslisten, stemte for planen, der indeholdt fyringerne af 15-25 rengøringsassistenter.

Uddrag af støtteudtalelse fra Enhedslisten

"Enhedslisten støtter Jeres protest og vi opfordrer alle andre faggrupper i Odense Kommune til at gøre det samme. Alle andre faggrupper

er også presset af Odense Ny Virkelighed – Odense Ny Velfærd krav om massive besparelser, fyringer og forringede arbejdsvilkår.

Enhedslisten er ikke med i det budget, som kræver besparelser via den nye Tekniske Service Enhed. Vi er imod, at man fjerner rengøringsassistenter og pedeller fra skolerne.

Vi ved, at Jeres arbejde udføres bedst og mest fleksibelt, når personalet er en fast del af skolens liv. Det daglige samarbejde med alle andre personalegrupper kan udvikles og tilpasses behovene.

Desuden giver det også den enkelte rengøringsassistent større ansvar, afveksling og jobindhold.

I dag retter I ryggen og finder sammen om at sige fra overfor en uanstændig behandling. Det kan I være stolte over. Vi håber Jeres eksempel vil inspirere andre til at gøre det samme"

LENE JUNKER

Idyllen brudt på ny på Carlsbergs Husbryggeri i Valby

Bryggeriarbejderne på Carlsbergs luksusbryggeri bliver presset med dårlig løn og arbejdsforhold, selv om bryggeriet igen i år giver stort overskud på et salg der er steget med over 50 % og en indtjening der steg med mere end 148 % i 2011.

Nu skal vi til det igen, de lokale lønforhandlinger. Forskellen er bare, at efter overenskomstforhandlingerne 2012 stod repræsentanter fra Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Industri og fagbevægelsen og sagde, at nu var der lavet en aftale der gav plads til lønforhøjelser på de virksomheder hvor det gik godt - sikke et forbandet skuespil! Det må stå indlysende klart for alle, og arbejderne må se i øjnene, at i kampen for bedre løn, arbejdsforhold og levevilkår, har vi både arbejdsgiverne, politikere, men så sandelig også dele af fagforeningen imod os.

Her skal Carlsberg have ros, for her hørte Carlsberg så sandelig efter og "tilbød" hele 500 kr. mere pr. måned. Hold da op, det var da flot? Sikke en lønforhøjelse, især når man tænker på at Carlsberg Danmarks overskud i 2011 steg med ca. 27 % til over 700 millioner, og her taler vi slet ikke om Carlsbergs 5,14 milliarder i overskud på verdensplan. Tilsyneladende i en verden i krise hvor der næsten ingen penge er mere, og derfor heller ikke meget overskud – logisk, ikke?

Eller vidner det mon ikke bare om, at arbejdskraften kun er til salg, når overskuddet er sikret arbejdsgiverne og aktionærene?

Sikke lokalforhandlinger og plads til lønstigninger på virksomheder hvor det går godt, især når man efter, at man inden for de sidste 7 år, hvor vi har haft gode tider (hvor vi skulle være ansvarlige og løntilbageholdende), som krisear (hvor vi skulle være ansvarlige og løntilbageholdende), er steget ca. 1 %. Hele 1 %, igen siger jeg bare, hvor er de der krisetider på Carlsberg, hvor man kommer med det ene overskud efter det andet og aktieudbyttet år efter år stiger?

Lokalt på det ellers så idylliske Husbryggeri Jacobsen i Valby hvor der bliver produceret specialøl, som bliver solgt til ublu priser, steg salget i 2010 med 23 %, og i 2011 steg salget med 51 %. Medarbejderne er blevet meget mere effektive og er fulgt med tiderne, så indtjeningen i 2011 steg med mere end 148 % og fordoblede Husbryggeri Jacobsens overskud. Alle medarbejderne yder en kæmpeindsats i hverdagen med øget arbejdsomfang og arbejdstempo. Husbryggeriet Jacobsens ordrebøger er mere end fyldte og alligevel tilbydes man "hele" 500,00 kr. Til det er der ikke andet at sige, end at de har hænderne begravet til albuerne i folkets slunkne lommer. Minder det ikke om et folkefærd, der huserer under store brande, jordskælv og andre katastrofer og som udnytter ulykken til at røve og plyndre? Ligrøvere kaldes de vist, og det er vist ikke lovligt, heller ikke for Carlsberg.

Med den måde man behandler arbejderne på, på landets arbejdspladser, er der sku' ikke noget at sige til, at vi er havnet i en krise. Men man kunne jo prøve at være innovativ og gøre noget nyt. Direktørerne, arbejdsledere og HR folk som jo har retten til at afskedige arbejdere efter behag, vi kunne jo prøve at bytte rollerne om, så det var arbejderne som tog stilling til sagerne og som kunne afskedige direktører, arbejdsledere og HR folk, hvis disse efter arbejdernes mening var enten uduelige eller arrogante. Så kunne det være at vi kom hurtigere ud af den såkaldte krise, end ellers.

TILLIDSREPRÆSENTANT SØREN GRØNBERG, HUSBRYGGERIET JACOBSEN – CARLSBERG VALBY.

OK2012

Lav stemmedeltagelse er afmagt

Kun 3 ud af 10 lønmodtagere gad stemme om overenskomsten. Godt to tredjedele stemte ja. Afstemningen foregik over påsken, så den kollektive diskussion om det sølle resultat, var meget begrænset. De store forbund kørte lav profil om afstemningen i håbet om, at en lav stemmedeltagelse ville forhindre et nej. Og de fagforeninger som opfordrede til et nej, havde ikke kræfterne/pengene/troen på en stor kampagne.

Lønmodtagerne var dermed overladt til enkeltvis at tage stilling. Rigtig mange oplever en hverdag,

hvor direktøren snakker om krise og færre ordrer. Politikerne taler om krise og konkurrenceevnen, mens fagbevægelsens top snakker om løntilbageholdenhed. Derfor kan det ikke undre, at mange følte, at de skulle stemme ja.

Men det store flertal stemte slet ikke. De tror ikke deres stemme kan ændre noget. De fornemmer ikke noget alternativ i fagbevægelsen. De føler afmagt, fordi alle de magtfulde taler imod deres naturlige interesser, fx at bevare reallønnen. De mister ikke kun troen på retfærdighed økonomisk. De mister også troen på, at

deres faglige organisationer kan og vil forsvare dem. De reagerer med at holde stemmen tilbage eller helt melde sig ud.

Fagbevægelsens ledere har kun sig selv at takke for den lave stemmedeltagelse. Vi andre har i denne omgang, intet at takke for. Men vi kan ikke lade afmagten eller Fagtoppen sejre næste gang, fordi det styrker kun arbejdsgiverne på lønmodtagernes bekostning.

JAKOB NERUP

Forårsrevolutionen d. 12. marts.

FRIGØRELSENS OPTOG den 12. maj 2012 fra kl. 12:00 ved Skt. Hans Torv, Nørrebro

Den 12. maj inviterer OCCUPY KBH på det første i rækken af mange optog i frigørelsens navn! Emancipation has hit town! Optoget vil blive kickstartet på Skt. Hans Torv, Nørrebro og ligger bl.a. tur forbi Københavns Fatcat Hasardklub - undskyld - Fondsbørs, inden vi runder af med et brag af en frigørelsesfest foran bureaukatiets højborg, Christiansborg! Optoget er et kunstnerisk tiltag for at give den danske samfundsbevidsthed en hårdt tiltrængt saltvandsindsprøjtning og vil med et bredt arsenal af teatraliske og andre kunstneriske midler, sparke til debatten om hvem lovgivningen i et retfærdigt samfund skal tjene - de 99% eller den 1 %?

Vel mødt

Det mener vi

Det vigtigste spørgsmål: Hvem skal betale for krisen

Den verdensomspændende krise blottede skrøbeligheden i eventyret om, at der ikke fandtes et alternativ til kapitalismen. Den slovenske filosof Slavoj Žižek har beskrevet det som om, at det mest radikale alternativ vi i en tid har kunne forestille os, var en form for forbrugervenlig, økologisk og human kapitalisme.

I virkeligheden er denne forestilling langt mere utopisk end forestilling om en international socialisme baseret på, at almindelige mennesker kan bestemme i de sammenhænge og institutioner, som vores samfund er bygget på.

En forbrugervenlig, økologisk og human kapitalisme er i sig selv en modsætning, da kapitalisme er et system der handler om konkurrence imellem personerne i den herskende klasse om penge, magt og status. Denne konkurrence vil altid (og især) i kriser betyde rovdrift på arbejdere og naturressourcer. Vi har fx været igennem 17 klimatopmøder uden at de herskende klasser har kunne fremvise reelle resultater.

Dybden af krisen har rystet systemet i dens grundvold.

Og for at få systemet til at overleve har man på verdensplan postet mindst 21 tusinde milliarder dollars (!) i bankpakker og vækststimulering siden krisens start. Samtidig har den herskende klasse brugt krisen som anledning til at indlede et koordineret globalt angreb på vores løn, ret til sundhed, uddannelse, fritid og ret til et værdigt arbejde. Der er ikke råd, siger de.

I Europa kommer det bl.a. til udtryk ved Euro- og finanspagten der reelt indføre hård konservativ nedskæringspolitik i hele EU. Som vores socialdemokratiske statsminister Helle Thorning siger "Der er intet der længere er helligt".

Slaget står i Athen – Vi er alle grækere!

Lige nu er det grækerne der kæmper den hårdeste kamp i Europa – ikke bare for deres rettigheder som borgere men for reel overlevelse. Som man kan læse andetsteds i avisen er kampene blevet bredere og mere militante og radikale. Selv hvis grækerne skærer så massivt ned som parasit-eliterne ønsker, og det faktisk lykkedes at tiltrække den mængde private kapital, som det optimistiske skøn vurderer – vil grækerne i 2020 stadig skylde ligeså meget væk som i 2010 (120 pct. af af hele landets samlede bruttonationalprodukt).

Der er ingen anden udvej for grækerne end en døds-kamp mod parasitterne.

Men grækerne er ikke alene. Grækerne antændte allerede i 2010 en ild der spredte sig til de indignerede spaniere der besatte byens pladser og centrale rum. Denne ild spredte sig, og sideløbende både til kapitalismens hjerte på Wall Street med Occupy-bevægelsen, men også til en ung tuneser der bogstaveligt talt antændte det arabiske forår ved at sætte ild til sig selv.

Ingen tvivl om, at kampen i Mellemøsten er vendt mod tyranniske, mest korrupte og brutale herskere. Men den er også vendt mod politikker den globale herskende elite har "tilbudt" de nationale herskere mod lån. I sin essens er det den samme krisepolitik som EU med pagterne nu indfører.

Hvis det lykkedes for dem at knuse grækerne, er det ikke til at sige med hvilket iver, de vil iværksætte de næste angreb. De er blodsultne og de stopper ikke.

Venstrefløjens svar må og kan ikke være en krisepolitikens konkurrenceræs mod bunden om den bedste konkurrence evne og de dårligste forhold – det er borgerlig politik.

Vores svar er en kamp mod kriseregningen og mod eliternes blodtørst. Det er en kamp uden andre superhelte end de fællesskaber vi har på skoler og arbejdspladser – men som trænes og bliver stærkere i bevægelser mod systemets dårligdomme. Vores svar hedder socialisme og betyder afskaffelse af diktatoren inde bag døren på din arbejdsplads.

Glædelig 1. maj

ANDERS BÆK SIMONSEN

Vi har brug for et socialistisk arbejderparti

SFs landsmøde blev en kamp mellem de såkaldte arbejderrister og folkesocialister. At arbejderklassen på den måde kommer tilbage som begreb kan vi kun hilse velkommen, men hvilket arbejderparti har vi brug for?

Vi finder intet svar i SF

Thor Möger Pedersen og Mattias Tesfaye har begge formuleret at SF skal være et arbejderparti. Deres udgave af et arbejderparti er et reformistiske projekt med et erklæret mål om at: "komme ned i maskinrummet". Herinde sidder de to arbejderister så nu og forsøger at forbedre Danmarks konkurrenceevne ved at føre borgerlig nedskæringspolitik. Dem "der smører madpakker om morgenen" skal i fokus. Disse arbejdere bliver i bedste VKO-stil gjort til en modsætning til "modtagerne af velfærdsydelse".

SF er med i en regering som angriber de selv samme arbejdere og udstødte, som man angiveligt skulle være parti for. SF udgaven af et arbejderparti er kun et parti for de arbejdere som aldrig bliver syge, aldrig bliver arbejdsløse eller gamle. Villy Søvnald og hans unge karrierepolitikere har skiftet den røde kampfane ud med en hvid overgivelsesfane og underlagt sig den borgerlige konkurrencecelogik. SF's døds-kurs kan vi ikke bruge til noget.

Kampen om Enhedslisten

Mens SF styrtbløder er Enhedslistens opbakning kun vokset siden valget. I Enhedslistens folketingsgruppe har man tolket valgsejren som et signal om at skulle

tage ansvar og stemmer for finansloven. Folketingsgruppen og et flertal i hovedbestyrelsen mente også, at Enhedslisten skulle tage ansvar for krig, da man stemte for Libyenkrigen. Men på trods af disse fadæser, bliver Enhedslisten stadig opfattet som det eneste parti der ikke har solgt ud. Bl.a. fordi Enhedslisten som det eneste parti, åbent har forsvaret arbejdsløse og bistandsklienter, da regeringens hetz begyndte.

Ansvarlighedspolitikken er et resultat af, en reformistisk praksis i Enhedslistens top, centreret omkring folketinget. Folkene omkring folketingsgruppen, har da også argumenteret for at skrive Enhedslistens revolutionære program om. Udgangspunktet var, at Johanne Smith Nilsen ikke ville, eller kunne, forklare hvad Enhedslisten mente med revolution. Men denne strømning i partiet har fået et problem. Deres strategi om at få indflydelse på regeringen har slået fejl. På valgnatten lød det: "nu trækker vi Danmark til venstre". Sidenhen har man opnået meget lidt igennem parlamentet.

12 eller 8000 socialister?

Den økonomiske krise har medført en dyb krise i det reformistiske projekt. Arbejderklassens rettigheder bliver angrebet i hele den vestlige verden, og usikkerheden, skuffelsen og vreden på bunden af samfundet vokser. Spørgsmålet der rejser sig omkring Enhedslisten, er derfor ikke primært rette mod de 12 folketingspolitikere, men

derimod til de 8000 medlemmer.

Udfordringen for Enhedslistens 8000 socialister er hvordan, vi bruger vores antal til at komme i offensiven. 8000 aktive socialister kunne gøre en kæmpe forskel ved at omsætte den skuffelse og vrede som er på bunden af samfundet og forvandle den til kamp og modstand.

Enhedslisten og arbejderklassen

Derfor er det er vigtigt, at Enhedslistens 8000 medlemmer handler på, at alternativet til kapitalens angreb ikke ligger i parlamentet, men udenfor hos en aktiv arbejderklasse.

Arbejderklassen er potentielt magtfuld. Arbejderklassen besidder et våben, da de kan sætte samfundets produktion i stå... og sætte den i gang igen under nye betingelser. Arbejderklassen kan, hvis den handler kollektivt, stoppe angrebene på velfærden og lønninger. Udfordringer ligger i at vinde et kamperspektiv i arbejderklassen.

Et spørgsmål om praksis

Hvis de 8000 medlemmer af Enhedslisten skal løfte den opgave kræver det, at venstrefløjens i Enhedslisten begynder at organisere sig. Enhedslisten afdelinger skal udvikles fra at være vælgerforeninger til at blive samlingssteder for aktivister og klassekæmpere. Vi skal opbygge et Enhedslisten hvor, det ideologiske niveau er højt, fordi vi skal kunne tilbyde de mest avancerede arbejdere, nemlig dem som går i kamp, nogle svar. Vi skal bygge en organisation hvor, folketingspolitikeren er halehæng til den aktive organisation fra neden, ikke omvendt. Denne form for socialistisk arbejderparti bliver mere påkrævet og samtidig lettere at bygge, fordi angrebene og vreden intensiveres.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Ungdomsledighed på 80'er-niveau

Ifølge analyser fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) offentliggjort i marts er ungdomsledigheden nu oppe på 12 pct. og er dermed på samme niveau som i 80'erne. Sidste gang ungdomsledigheden var højere end det, var i 1993.

Ifølge en anden analyse foretaget af AE tilbage i januar, har det store ledighedstal store konsekvenser for de unge. Det kan ses tydeligt på de, der var unge arbejdsløse i 90'erne. Analysen viser, at 5 pct. af de unge, der var på langvarig kontanthjælp i 1994, i dag er ledige eller placeret som ikke-arbejds-markedsparate kontanthjælpsmodtagere, mens hele 47 procent

(altså knap hver anden), er helt uden for arbejdsstyrken.

Hetz mod arbejdsløse hjælper ikke

"Beskæftigelsespolitikken er designet til gode tider med mange job, hvor det drejer sig om at genere de arbejdsløse, så de finder arbejde og ikke havner i 'systemet'. Men det duer ikke i tider, hvor der mangler job at søge. Her skal der en anden indsats til, hvor der bliver taget udgangspunkt i den enkeltes muligheder", udtaler direktør Lars Andersen (AE) til Politiken.

Ikke lige slemt alle steder

Selvom de nordjyske kommuner, samt Fyn og Sydvestsjælland har en ungdomsledighed på over 13 pct. i gennemsnit og kommuner som Lolland og Bornholm har en ungdomsledighed, der er helt oppe på omkring de 18 pct. (dvs. at ca. hver femte unge mellem 16-29 år står uden arbejde), så er der nogle kommuner, der har det lidt nemmere. Ungdomsledigheden er nemlig langt lavere i de nordsjællandske kommuner, som f.eks. Hørsholm, Allerød, Gentofte og Rudersdal. Her er der kun 8% af de unge, der er uden job.

AF SONJA LANGE

STØRRELSE HAR BETYDNING, HVIS SPANIEN BLIVER GRÆSK

Alex Callinicos argumenterede for nyligt i denne avis (Socialist Worker red.), for at den globale økonomiske krise langt fra er ovre. Blækket var knap tørt før krisen i Spanien begyndte at vokse til "græske" proportioner.

Rentesatsen for spanske obligationer steg til 6 procent i ugen efter påske.

Dette blev styrket af frygten for, at Spaniens regering var ved at bede EU, Den Europæiske Centralbank og den Internationale Valutafond om finansiel hjælp.

Spaniens premierminister, Mariano Rajoy, benægtede ivrigt disse rygter.

Men andre EU-ledere var vrede over, at spanske problemer havde skabt forstyrrelse i europæiske obligationsmarkeder.

En delegation for EU-kommissionen er nu på vej til Spaniens hovedstad Madrid, for at undersøge det spanske budget.

Alt dette lyder meget bekendt for dem, der har fulgt Grækenlands økonomiske vanskeligheder i den sidste tid. Den græske regering udsendte hundrede og sytten forsikringer for, at den ikke ville få brug for nogen "hjælp" fra EU. Vi ved alle, hvad der endte med at ske.

Men hvis Spanien går same vej som Grækenland, vil krisen være på en meget større målestok i forhold til alt, vi tidligere har set.

Den onde cirkel af stram økonomisk politik og recession, der truer med at trække Spanien ned, er meget mere avanceret nu.

Da den "græske tragedie" begyndte,

var det nemmere at forstille sig, at problemerne var begrænset til Grækenland. Nogle argumenterede for, at resten af Europa ville trække Grækenland gennem krisen efter en hurtig smerteperiode.

Det viste sig ikke at blive sådan. Og den spanske økonomi er meget større – to gange Grækenland, Irland og Portugal sammenlagt.

Svækkelse

Der er også det problem, at spanske banker var de første til at gøre omfattende brug af de billige lån fra den Europæiske Centralbank. Under den såkaldte "langsigtede genfinansieringsoperation" har ECB givet europæiske banker en trillion euro siden januar.

Det var grunden til at krisen på overfladen virkede rolig. Under overfladen blev "zombie-banker" ved med at svækkes.

Ingen har et klart billede af de giftige aktiver disse banker stadig rummer. Med vi ved, at lån givet af banker i højere og højere grad er "misligholdt" efterhånden som økonomiske stramninger og recessionen begynder at gøre ondt.

Hvis folk mister deres jobs eller går ned i løn, kan de ikke betale deres prioritetslån eller kreditkort. Hvis firmaers omsætning går ned, kan de ikke tilbagebetale deres lån. Hvis staters skatteindtægter falder, har de svært ved at omlægge deres underskud.

Men det er ikke bare krisens økonomiske omstændigheder, der bliver gentaget i en større målestok i Spanien – den er

også politikken.

Rajoy's højre-regering har kun siddet i få måneder, og alligevel er den allerede blevet ramt af en klar venstredrejning i de seneste regionalvalg i Andalusien.

På valgaftenen så den spanske finansminister Cristóbal Montoro ydmyget over resultaterne.

EU-embedsmænd er bekymrede for, at Madrid-regeringen måske snart vil være ude af stand til at gennemtvunge den nedskæringspakke, den har indvilliget i.

En radikalisering er i gang – og ikke bare i forbindelse med valg. Spaniens generalstrejke for to uger siden var det mest synlige bevis på, at den "græske dynamik" også virker her.

Og på samme måde er dynamikken ikke begrænset til Spanien. Hunderede tusinder af arbejdere strejkede mod nye arbejdsmarkedsreformer i Italien fredag i sidste uge. Tre fagforeninger gik sammen i strejken – CGIL, ISL og UIL.

Reformerne sigter mod at gøre det lettere for chefer at fyre arbejdere. Men regeringen er allerede blevet tvunget til lompelser.

En stærk strejkebevægelse, der spredte sig til Spanien – landet, der satte Occupy-bevægelsen i gang – er det sidste, europæiske ledere ønsker at se.

Men for arbejdere er dette den mest spændende udvikling. Krisen er langt fra ovre – og vores side er langt fra at have sagt det sidste ord.

Så hårdt rammes grækerne

Pensionsnedskæringer for 3 milliarder euro (23 milliarder kroner)

22 % reduktion i mindstelønnen (32% for unge under 25)

Derefter fastfrysning af mindstelønnen i 3 år.

15.000 offentligt ansatte skal fyres i 2012

Yderligere afskaffelse af 150.000 offentlige stillinger inden 2015

Der bliver ingen offentlige lønstigninger for arbejdsløsheden er under 10% (i dag er den på 19%).

Leveomkostninger er i forvejen steget med 35% i perioden 2000-2008

Yderligere vil reduktionen i mindstelønnen ramme alle, da alle lønninger i Grækenland er udregnet på baggrund af mindstelønnen.

Hvis det var os, der var grækere

DR Nyhederne har regnet ud, hvad den græske redningspakke ville svare til for en almindelig dansk familie, hvor manden arbejder som politibetjent og konen arbejder som fysioterapeut. Sammen har de et mindre parcelhus og to børn.

I første omgang vil det betyde, at familien havde 11.000 kroner mindre om måneden før skat.

Men da lønningerne skal fastfrysnes i 3 år, vil det betyde, at familien til den tid vil have 13.700 kroner mindre om måneden før skat.

Samtidig vil stigende priser på fødevarer og andre varer generelt være med til at udhule indkomsten yderligere.

De næste to år bliver dobbelt så hårde for grækerne!

Ifølge Reuters afslører en lækket rapport fra EU-Kommissionen, at regeringen skal skære over 89 milliarder kroner af statens budgetter de næste to år. Det betyder ifølge rapporten, at der skal skæres med 5,5 procent af hele landets bruttonationalprodukt. EU kommissionen skriver, at nedskæringerne kan ramme befolkningens pensioner, sundhedsområdet, forsvaret samt den offentlige administration.

Spanien | Generalstrejke

Én million på gaden i Madrid

De to største fagforeninger i Spanien indkaldte d. 29. marts til en 24-timers generalstrejke mod den konservative regeringsreform på beskæftigelsesområdet, der bl.a. vil gøre det billigere for arbejdsgivere at fyre ansatte.

Reformen indeholder også angreb på arbejdsforhold, overenskomstforhandlinger, ansættelsesrettigheder og ikke mindst fjerner reformen, den ekstra beskyttelse mod fyringer, som offentligt ansatte i Spanien ellers har haft.

Ifølge landets fagforeninger deltog op mod en million mennesker i demonstrationerne i Madrid, mens strejkevagter i over 100 byer stod foran indgangen til virksomheder, supermarkeder, busstationer o.lign med skilte, hvorpå der stod: "Generalstrejke" og "Nej til arbejdsreformer".

I Barcelona udløste demonstrationerne en del vrede, hvilket resulterede i en nedbrændt starbucks, samt ildspåsættelser af skraldespande og containere. Politiet svarede i Barcelona igen ved at skyde på demonstranterne med gummikugler.

Spanien er det land i Europa, der er hårdest ramt af arbejdsløshed – og specielt de unge spaniere er ramt. Ungdomsarbejdsløsheden er nu oppe på ca. 50%.

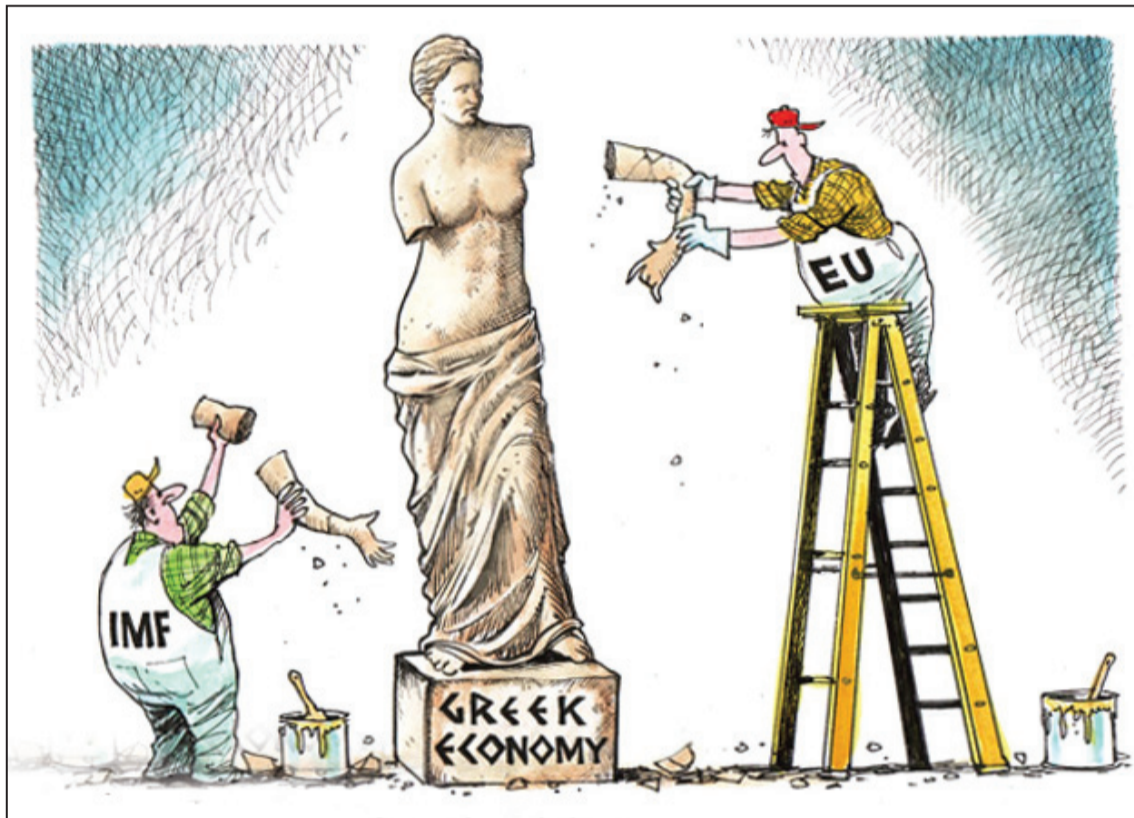
MODSTANDSBEVÆGELSEN I GRÆKENLAND: UDFORDRINGER OG ALTERNATIVER

Den økonomiske krise har rystet verden. Den har ført til, at den herskende klasses politikere var tvunget til at redde banker og spekulanter med milliardbeløb. Dette har fremtvunget en såkaldt "gældskrise". Grækenlands økonomi står i centrum for den i Eurozonen og er allerede ved at gennemføre skarpe besparelser, som vil have alvorlige langtidskonsekvenser for samfundet, og som vil mindske sandsynligheden for at gælden nogensinde kan tilbagebetales, hvilket vil gøre gældsstiftelsen endnu mere ubetalelig.

Selv hvis man antager, at alt går godt (og der er ikke meget, der tyder på det), så vil gælden stadigvæk være 120% af BNP i 2020, det samme var tallet i maj 2010, da Grækenland modtog sit første lån fra ECB og IMF. Lånet var knyttet til at regeringen skulle gennemføre strenge besparelser og dybdegående strukturreformer af den græske økonomi (kendt som Memorandum), som indebar at lønningerne blev sænket og faglige -og sociale rettigheder blev underkendt. Alt dette tyder på, at krisen i Grækenland er af grundlæggende historiske dimensioner, og kommer til at have langvarige konsekvenser.

Der blev varslet endnu flere afskedigelser i den offentlige sektor og kollektive overenskomster blev simpelthen afskaffet. I de sidste to år, er der blevet skåret kraftigt ned i lønninger og pensioner, skatterne steg, de offentlige udgifter er blevet reduceret og næste mål er de offentlige sundheds- og uddannelsesbudgetter. De sidste to års nedskæringer har mere end halveret de gennemsnitlige indkomster, mens græske banker fik millioner for at blive holdt i live, og de store koncerner betaler mindre og mindre i skat. Ydermere blev der varslet et privatiseringsprogram, som skal indbringe 50 mia. euro. Denne sociale uretfærdighed har affødt nye modstandsformer. Erfaringerne fra Grækenland som det svageste land i Eurozonen er meget vigtige.

I starten tog modstanden en traditionel form; dusinvis af generalstrejker blev indkaldt af ledelsen af de store bureaukratiske fagforbund. Kulminationen på dette var en massedemonstration den 5 maj 2010, som var den største i årevis, og som vendte sig mod regeringens planer om at skære ned i de offentlige udgifter og forhøje skatterne. Desværre havde disse generalstrejker den begrænsning, at de blot var en afløbsventil for befolkningens

frustrationer og vrede, da de manglede både politisk lederskab og en plan til at vælte regeringen.

Vi indtrådte i en ny fase af bevægelsen, da det stod klart, at de traditionelle kampformer ikke viste sig tilstrækkelige, fordi den sociale konsensus mellem fagbevægelsen og kapitalen systematisk blev saboteret. Den græske "Indignados"-bevægelse var født. Det var en ny reaktion, og et udtryk for folkets vrede og indignation, og den markerede et vendepunkt fra økonomisk kamp til politisk kamp. "Indignados"-bevægelsen var direkte forbundet til landets dybe økonomiske krise og den hårde nedskæringspolitik, og den gennemrystede Grækenland i næsten tre måneder. Uden støtte fra et politisk parti eller fagforening lykkedes det bevægelsen at få opbakning af mange flere end forventet. Den havde tre hovedkrav: 1) at afvise at betale gælden, som folket ikke har skabt 2) at vælte regeringen, som har accepteret ECB's vilkår for lånet i det såkaldte "Memorandum" (hårde besparelser, lønfald og andre "reformer") og 3) ægte demokrati nu. Dette blev også markeret af to vigtige begivenheder: generalstrejken den 15. juni og den 28.+29.juni.

Fra efterår 2011 til Papandreou-regeringens fald gennemgik bevægelsen en ny forandring. De politiske strejker fortsatte, kombineret med massiv civil ulydighed, og udfordrede den ved politiet repræsenterede stat, som forsøgte at stoppe protesten.

Under den største demonstration mod "memorandum" den 19. oktober var der et klart politisk krav: den var en strejke mod regeringen med det klare mål at vælte den. Ti dage senere, var der protester i hele landet mod militærparaden, der bragte den politiske kamp mod regimet til kogepunktet, og førte til Papandreou-regeringens sammenbrud.

Oprøret antog forskellige former. I hele landet kastede folk yoghurt mod parlamentsmedlemmer som tegn på protest, og for at demonstrere deres vrede og fortvivelse. I Athen, viste folket deres magt ved at store grupper af borgere udholdt flere slagsmål med politiet og genindtog Syntagma-pladsen igen og igen over 48 timer i juni. Den store demonstration den 19. oktober og protesterne på paraden den 28. oktober viste igen, at det græske samfund var parat til at kæmpe og afvise regeringen og dens planer. Selvom den græske "Indignados"-bevægelse ikke lykkedes med at vælte regeringen og deres budgetplaner, så havde den alligevel en stor virkning på den politiske situation og lagde grunden til protestbevægelsens næste skridt.

Da krisen blev dybere og folk kunne mærke nedskæringsplanerne på egen krop, nægtede et stort antal at betale den gæld, som de ikke havde stiftet. Under slagordet "Vi vil ikke betale" har denne bevægelse nægtet at betale motorvejsafgifter, billetafgifter og el-regninger, som ville inkludere

en ny ejendomsskat og bankgæld.

En ny reaktion og udtryk for protestbevægelsen var folkeforsamlinger på pladserne og boligkvarterer i alle græske byer. Ved at benytte sig af en bredere politisk platform for at inkludere alle, der var villige til at kæmpe mod nedskæringspolitikken og reformerne, dikteret af EU-"troikaen" siden maj 2010, har disse folkeforsamlinger udvidet selv-organiseringen af befolkningens daglige liv. Dette er sket ved at skabe solidaritetsnetværk, at besætte offentlige bygninger og ved at etablere lokale, selvejede supermarkeder, sygehuse, pengeløse bytteøkonomi o.a.

Søndag, den 12. februar, samme dag, da regeringen indgik den anden "Memorandum"-aftale med "Troikaen", som skulle sikre et nyt lån, fandt en masseforsamling på mere end 500.000 mennesker foran parlamentet og i de omkringliggende gader, for at vise deres modstand mod de nye sparertiltag. Politiet brugte tåregas og vold til at opløse forsamlingen. Medierne, der er altid på regeringens side, angreb de sociale ideer og modstandspraktikker og forsvarede brugen af statslig vold.

Alligevel kan man sige, at bag afbrændingerne var der en dybere proces i gang i samfundet, en langsom opbygning af en anderledes måde at leve på og en skabelse af social sammenhæng og gensidig støtte. Denne proces kan muligvis føre os til en alternativ vej, den kan føre os til at oprette institutioner af demo-

kratisk modmagt i hvert kvarter. Denne søndag var faktisk dagen, da det græske folk ikke længere følte sig bange. Den økonomiske elite, de politiske partier og de støttende massemedier er bevidste om dette og prøver derfor at kriminalisere bevægelsen.

Det nye Memorandum og den nye aftale understreger skillelinjerne i det græske samfund: På den ene side findes kapitalen, den græske elite, de græske banker og erhvervsmand, der spekulerer og profiterede på de offentlige udgifter, og som sendte deres penge til Schweiziske banker; og på den anden side er arbejderne, migranter og de socialt udsatte, som skulle betale for en krise, de ikke har forårsaget.

Håndteringen af den græske krise bliver foretaget af et internationalt system, som forsvarede den græske storkapitals interesser. Derfor er det afgørende for dem, ikke kun at bekæmpe arbejderbevægelsen i Grækenland, men også i Portugal, Irland, Spanien etc. Den nye EU-finanspagt er bare en anden måde at forringe arbejderens levevilkår på.

Den verdensomspændende solidaritetsbevægelse med Grækenland under parolen: "Vi er alle grækere" skaber håb og understreger, at det, der sker i Grækenland nu, hurtigt kan sprede sig til andre lande. Derfor er det vigtigt, at samarbejde på tværs af landegrænser.

Vi er nødt til at forstå, at solidaritet er et våben i vore hænder, som kan hjælpe os med at komme af med hele det mislykkede system. Kampagner mod bankpakkerne til Grækenland kunne være en konkret solidaritetshandling fra andre lande, da pengene ikke går til sociale behov, men i stedet til at redde bankerne og pleje gælden.

Et borgerdrevet initiativ, selv hvis det skulle føre til brud med EU og eurozone, fulgt op af offentlig kontrol af økonomien, socialisering af bankerne under arbejderkontrol, og omfordeling af værdierne igennem beskatning af de rige, er den eneste alternative vej for Grækenland, som fører mod et demokratisk samfund med social retfærdighed og lighed.

OVERSÆTTELSE: STEFAN GODAU
FORFATTER: LINA FILOPOULOU, AKTIVIST I
ET LOKALT BOLIGKVARTERSRÅD
KILDE: SOLIDARITY GREECE BLOGSPOT.

MÆRSK – RIG PÅ **BLOD** OG STATSSTØTTE

Kongen, ikonet, myten. Mærsk har allerede få dage efter sin død fået status af legende. Medier og politikere hylder ham ukritisk, og kalder ham det største erhvervsikon Danmark har fostret. Men hvad gemmer der sig bag Mærsk's bedrifter?

Det kan ikke betvivles, at han skabte Danmarks største virksomhed med en omsætning der udgør i omegnen af 15 % af det danske BNP. Det kan heller ikke betvivles, at det er verdens største containerrederi med en væsentlig global indflydelse på verdenshavene. Men hvordan er det kommet så vidt?

Er Mærsk en genial person med store leder-egenskaber som blot driver sin virksomhed dygtigt. Eller er det historien om en kynisk og opportunistisk udnyttelse af staten, politikerne og krigene. Hvor medierne svælger i den personlige ånd, synes jeg, at vi skal se på fakta.

Mærsk var ikke demokrat. Han handlede enevældigt i sit firma, hvor de som modsagde ham røg ud. Han praktiserede heller ikke sundt arbejdsmiljø, idet mange ansatte fortæller hvor mange timer og under hvor stort pres, de skal arbejde. Mærsk var imod fagforeninger og de menige medarbejderes rettigheder. Både i Danmark og globalt forhindrede han overenskomster og faglig organisering, så længe myndighederne accepterede det. Fx har HK-ansatte på hovedkvarteret Esplanaden ingen overenskomst. I USA, Kina og Mellemamerika har Mærsk-firmaer bekæmpet fagforeninger med vold og undertrykkelse.

Er det en arbejdskultur som vi skal hylde? Forståeligt nok lovpriser de åbenlyst borgerlige medier

som Berlingske og Børsen hans ar

bejdskultur. Men hvorfor gør den socialdemokratiske statsminister det? Hvorfor siger vi det ikke som det er: Mærsk var en tyran som ville presse alt ud af sine ansatte for at forgyldte sig selv og de andre aktionærer.

Mærsk var ikke et aktiv for den danske stat. Tværtimod var han og firmaet en kæmpe minusforretning. Det mest kendte er selvfølgelig den groteske aftale om Nordsøolien. Først fik Mærsk lov til at hente olien op for 1 kr. og en latterlig lille skattebetaling.

Da aftalen skulle fornys forærede den borgerlige regering igen Nordsøolien til Mærsk, kun tilføjet en mindre stigning i de statslige afgifter. Endda med den klausul at Mærsk's olie var beskyttet mod skattestigninger i 40 år. Beregninger viser, at den danske stat er gået glip af hundrede af milliarder. Hvis vi i stedet havde gjort som Norge med et statsligt selskab, så ville vi ikke have et underskud!

Mærsk var også en ekstremt dårlig skattebetaler. Hvis man ser på skattebetalingen fra Mærsk's virksomheder gennem årene, så er det enten 0-skat eller meget få procent af det samlede overskud som er endt i statskassen til fællesskabet. De fleste skattekrone Mærsk har leveret er kommet via skat på Nordsøolien. Som andre multinationale virksomheder har Mærsk bedrevet en bevidst skatteunddragelse gennem internationale virksomheder og fonde.

Mærsk har altid understøttet de

borgerlige partier i Folketinget. Naturligvis fordi de generelt støtter en erhvervs-venlig politik og hjælper danske multinationale på det globale marked. Men også fordi det giver direkte penge i kassen til Mærsk. Da Mærsk for alvor skulle vokse sig stor på verdenshavene i 1980'erne skete det via statsstøtte. Først havde Mærsk kontanter fra olien som gav ham en konkurrencefordel. Dernæst fik han statsstøtte til et stort nybygningsprogram af containerskibe. Endelig fik han indført DIS (Dansk Internationalt Skibsregister) som dels sikrede skattefritagelse for de ansatte, dels tillod at danske matroser blev udskiftet med filippinere til en tiendedel af lønnen. Jeg synes ikke, det er noget vi skal hylde.

Mærsk var meget dygtig til det globale spil. Specielt havde han næse for sammenhængen mellem krig og forretning. Mærsk vidste at den danske stat er alt for lille til at beskytte ham og hans virksomheder på et globalt marked. Derfor søgte han ly hos amerikanerne. Først placerede han sig med store dele

af skibene i amerikanske havne under 2. verdenskrig (mens hans far producerede maskingeværer for tyskerne hjemme i Danmark). Det sikrede ham både en næsten intakt flåde og store indtægter, som gav et forspring til konkurrenterne.

Mærsk's næste store spil på krigen var lukrative militærkontrakter med den amerikanske hær, hvor hans skibe transporterede udstyr og var en del af beredskabet. Det fik et stort boost under de to golfkrige. Under den første golfkrig sendte han sine skibe afsted som transportstøtte til USA, mens Danmark ikke deltog offensivt. Det blev belønnet med større støtte på verdensmarkedet fra USA og flere militære kontrakter.

Under den sidste krig mod Saddam Hussein var Mærsk helt fremme i sine specialsyede sko fra London til 16.000 kr. Her transporterede han våben i stor stil. Mærsk's folk var de første danskere som satte fod på Iraks jord, og Mærsk

indtog endda en stor havn, som han ville privatisere til fremtidig indtjening. Mærsk blev yderligere belønnet af amerikanerne og den danske regering, da hans skibe blev udnævnt til transportflåde til det store krigsflyverprojekt Joint Strike Fighter, som Danmark har smidt milliarder af kroner i. Hvor der er krig i verden og USA deltager, fx i Afghanistan, er det Mærsk's containere som køres til baserne med forsyninger til tropperne.

Vi skal spørge os selv om, det er noget Danmark skal være stolte af? Er det en global profil som vi vil identificeres med? Jeg synes ikke, at krig er et godt brand.

Mærsk har bygget sit mausoleum. Det ligger lige overfor hans venner på Amalienborg og kaldes i daglig tale Operaen. Mærsk dikterede personligt placeringen og indretningen, og fik byggeriet igennem uden om alle demokratiske procedurer. Og udnyttede selvfølgelig det såkaldte milliard tilskud til et skattefradrag mere. Operaen symboliserer hans magt og forbindelse til det royale. Og dronningen gav også Mærsk, som eneste ikke-statsoverhoved, elefantordenen. En orden han deler med Rumæniens afdøde diktator Ceausescu og Bahraíns konge.

Historien om Mærsk skal nok blive skrevet som ukritiske hyldester. Med afsæt i ovenstående vil jeg håbe, at der ikke kommer flere som Mærsk. Hans type er for dyre, for blodige og udemokratiske til mig.

JAKOB NERUP

Det går godt for den rigeste 1 %

Ifølge en ny analyse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) havde den rigeste 1 % ("den gyldne procent") en rekordstor stigning i deres indkomst i 2010 – midt under krisen hvor chefer, fagtop og politikere prædiker "løntilbageholdenhed" og "samfundshensyn".

Den gyldne procent tjener i gennemsnit 1,4 millioner kroner om året efter skat – det er 6,5 gange så meget som de 90 % lavestlønnede tjener.

Under krisen blev den gyldne procents indtjening påvirket af faldet i aktierne. Men i 2010

(som er det seneste år der er data for) har de faktisk vundet det tabte tilbage.

AE's analyse viser også at den rigeste procents indkomst er steget 40 % fra 2002-2010. Til sammenligning er de 90 % lavestlønnedes indkomst kun steget med 20 % - uligheden er altså steget i den periode.

Og det kunne se ud som om uligheden stiger hurtigere under krisen: i 2010 steg den gyldne procents indkomst med 17 %, mens de 90 % lavestlønnedes indkomst kun steg med 3,6 %.

Hvem er overklassen?

En af de fineste traditioner i revolutionær marxisme er at kritisere ens egne magthavere. På denne side præsenterer vi vores nye artikelserie om den danske overklasse. I første omgang vil vi forsøge at identificere de rigeste familie i Danmark. Vi bringer artikelserien for at gøre op med myten om, at vi i krisetider alle (lille og stor) er i samme båd i Danmark.

Gennem denne artikelserie bestræber vi os på at få facts frem omkring overklassens rigdom og magt, samt at vise hvordan staten økonomisk og politisk støtter overklassen på bekostning af den brede almene befolkning.

Socialistisk Arbejderavis byder læseren velkommen til overklassen.

HVERKEN MODERNE, PRAKTISK ELLER SOCIALISME

SF's nye næstformand Mattias Tesfaye har vakt stor røre både i medierne og sit eget parti med sine teser om en "moderne" og "praktisk" socialisme.

Forud for SF's landsmøde i april måned påkaldte SF's nye næstformand Mattias Tesfaye sig stor opmærksomhed. Det skyldtes tidligere folketingsmedlem Pernille Frahms angreb på ham for at have synspunkter, der snarere hører hjemme "i et af de kommunistiske partier".

Årsagen var en række "teser om praktisk socialisme", som Tesfaye skrev tilbage i 2008 og som han efter den megen kritik opdaterede i Politiken. Såvel i medierne som på store dele af venstrefløjen bliver Tesfaye set som talsmand for en væsentlig mere venstreorienteret linje end den, SF står for i dag.

Lad os derfor prøve at se på om hans teser, de gamle og de nye, virkelig repræsenterer en "moderne" og "praktisk" socialisme.

Ikke kun økonomi

I begge versioner af tesoerne fremhæver Tesfaye, at venstrefløjens opgave er at føre klassekamp. Dette undermineres imidlertid af en gennemgående tendens til at se klassekampen som en rent økonomisk kamp for bedre løn og arbejdsvilkår. F.eks. skriver han i sine oprindelige teser, at "kategorier" som "køn, etnicitet, tro og seksualitet" udelukkende er "interessante som en del af samfundets sociale struktur". Med andre ord synspunkter, der er nært beslægtede med den såkaldte "økonomisme", som Lenin leverede en sønderlemmende kritik af.

Lenin påpegede, at arbejdere, der blot har indset behovet for at kæmpe for mere

i løn og forbedrede arbejdsforhold, endnu kun har opnået en såkaldt fagforeningsbevidsthed. Først hvis arbejderne også er villige til f.eks. at strejke på grund af forfølgelsen af jøder eller studenter, har de ifølge Lenin en ægte socialistisk klassebevidsthed. Her foretager Tesfaye et kraftigt tilbagetog i den nye version af sine teser, idet han skriver, at fokuset på arbejderklassens kamp ikke skal forstås sådan, at "kampen for ligestilling og mod diskrimination er mindre vigtig".

Her medfører Tesfayes økonomisme dog igen, at han beskriver denne kamp som et rent økonomisk spørgsmål om, hvorvidt man primært skal prioritere ligeløn for "sосу-assistenten" eller "økonomidirektøren". Ganske rigtigt findes der klare klasse modsætninger inden for de forskellige køn, etniske minoriteter og seksuelle grupper, men kampen mod f.eks. sexismen, racismen og homofobi kan på ingen måde reduceres til blot økonomi. Frem for hindens modsætninger, bør disse kampe derfor, som det f.eks. er tilfældet i den klassiske marxisme, ses som en integreret del af klassekampen.

Dannebrog-socialisme?

I modsætning til hos Tesfaye findes der således i den klassiske marxisme en klar forståelse af, at splittelserne i arbejderklassen (f.eks. faglærte/ufaglærte, mænd/kvinder, indfødte/migrantarbejdere, privatansatte/offentligt ansatte) har eksisteret lige så længe som den kapitalistiske produktionsmåde. Det skyldes, at kapitalismen fremmer den interne konkurrence mellem forskellige dele af arbejderklassen om løn, jobs osv.

Den aktive, ikke kun økonomiske, kamp mod f.eks. racismen, sexismen og homofobi er derfor nødvendig for at overvinde disse

splittelser i arbejderklassen. Og uden et opgør med det kapitalistiske produktions-system, hvilket Tesfaye karakteristisk nok ikke nævner, vil disse fordomme blive reproduceret igen og igen. Ud over at undlade at konfrontere disse splittelser, medvirker Tesfaye endda selv til at skabe dem. Han har således beskrevet østeuropæiske migrantarbejdere som "nasserøve".

Både i sine nye og gamle teser slår han desuden til lyd for, at venstrefløjen flager med Dannebrog, men glemmer her, at dette flag er et symbol på et "nationalt fællesskab", der angiveligt skulle overskride kampen mellem forskellige klasser med

modstridende interesser. Tesfayes såkaldte klassekamp bliver her til ren og skær nationalisme, lige som det er tilfældet for hans forslag om at "begrænse indvandringen", hvor han ud over igen at skabe skel mellem "danske" og "udenlandske" arbejdere, overser, at der kun under kapitalismen og dens iboende tendens til at skabe en "reservehær" af arbejdsløse kan være "for meget" arbejdskraft.

Moderne og praktisk?

Tesfaye beskriver selv sine synspunkter som "moderne" og "praktisk" socialisme. I virkeligheden er de hverken moderne, praktiske eller socialisme.

Ikke moderne, fordi der i den klassiske marxisme findes en langt mere nuanceret forståelse af klassekampen.

Ikke praktiske, fordi han ikke bidrager til at overvinde splittelsen i arbejderklassen, hvilket er en forudsætning for både at vinde reformer og på længere sigt at indføre et socialistisk samfundssystem.

Og ikke socialistiske, fordi hans teser ikke indbefatter et brud med kapitalismen.

I stedet for et systemskifte er "praktisk socialisme" for Tesfaye "de forandringer, vi kan skabe lige nu og her. En legeplads fri for kanyler, en bedre gadebelysning i villakvarteret, et køleskab i skurvognen". Med andre ord svarer Tesfayes "praktiske socialisme" nogenlunde til programmet for organisationer som Kattens Værn, idet der er tale om bittesmå forbedringer inden for det nuværende system.

Som revolutionære socialister støtter vi selv den mindste reform, dels for at skabe forbedringer for arbejderklassen nu og her, men primært fordi denne kamp er en forudsætning for at skabe den organisationsevne og klassebevidsthed, som gennemførelsen af den socialistiske revolution kræver. Uden dette nødvendige systemskifte nøjes vi med, som Marx skrev, lige som Tesfaye at bekæmpe virkninger frem for årsager.

LARS HENRIK CARLSKOV

SF's landsmøde: Katastrofe-kursen blev cementeret.

SF's højredrejning, der har ført til skuffelse, vælgerflugt og begyndende nedsmeltning i partiet, blev ved årets landsmøde slået fast med syvtommersøm.

Det skete på flere planer.

Først og fremmest fik højrefløjen flertallet i partiets landsledelse. Det betyder efter alt at dømme, at partiet i fremtiden bliver mere strømlinet på Villy Søvnal og Thor Møgers nye "realistiske" og "ansvarlige" kurs.

Op til landsmødet havde partiets venstrefløj fremsat en række forslag der skulle sikre partiet fik en mere solidarisk profil fx forslag om ejendomsskat og forslag vendt mod topskattelettelse og skattestop. Ingen af disse kom igennem, SF's højrefløj formåede at spille på faren for splittelse i partiet.

I stedet for et parti der tog et selvkritisk blik på sin egen miserable tilstand, valgte man at lukke øjnene i, og samle sig om ledelsen.

Vi mener, at så længe SF vil vise ansvarlighed overfor kapitalismen, i en tid hvor systemet er i krise, vil det betyde nedskæringer, forringelser og dermed skuffelse. Når SF søger magt igennem regeringsdeltagelse og finder ud af hvor begrænset den er, skaber det afmagt og de føjer sig yderligere overfor kapitalismens konkurrenceløgn.

Det er til stor skade for hele venstrefløjen, fordi det kun nu er Enhedslisten der kan rejse et banner mod krisepolitikken.

Valgparti - kamp-parti

Bo Nielsen er medlem af Enhedslisten Amager Øst, hvor han sidder i bestyrelsen. Vi spurgte Bo hvori, han ser ELs muligheder og udfordringer her op til partiets årsmøde d. 4. – 6. Maj.

”Starter vi med en tur op i helikopterperspektiv er det et historisk stort EL, der tager til landsmøde i år. Folk strømmer til den yderste venstrefløj i historisk uset omfang. På facebook taler nogle allerede om at leje Parken næste år”, griner han.

”Men fremgangen dækker over mere end det politiske indhold i vores parti for tiden. Den nye regerings højredrejning har klart boostet ELs fremgang på S-SFs bekostning, med strandhugst i særligt SFs vælgere og medlemmer. Der mener jeg så, at det er vigtigt at gøre os klart, at der desværre også, grundet de mandatmæssige styrkeforhold i Folketinget samt S-SFs overtagelse af en borgerlig økonomisk dogmatik, er tale om en pyrrhussejr, som betyder, at EL nu parlamentarisk står med to muligheder: 1) at vi vil indgå flere af de her forlig, der reelt næppe er særligt attraktive, men som vil blive solgt som indflydelse, samt æde en finanslov med de borgerlige elementer, en sådan kommer til at indeholde, eller 2) at EL vælter regeringen på finansloven.

Sidstnævnte er på alle måder uønsket, og truslen om det mister meget af sin politiske pondus, da ELs fremgang også er et udtryk for, at vælgerne i høj grad fravælger regeringspartierne, men desværre i endnu mere udtalt grad går de også til Venstre, der er ”bedre” til at føre borgerlig politik.

Ingen af de to muligheder vil, for mig at se, på nogen som helst afgørende vis formå at flytte på styrkeforholdene i klassekampen til fordel for socialisme.”

Mener du, at EL så bare må holde hånden under regeringen uanset hvor langt den drejer til højre, og så gå efter at hive enkelte ’sejre’ i land undervejs?

”Nu er klassekampen jo ikke noget, politikere fører på vegne af befolkningen, og vi mener jo, at arbejderklassens befrielse er dens eget værk, så der er selvfølgelig en tredje mulighed, der dog overskrider de parlamentariske rammer. Noget af det, jeg tror, vi kommer til at høre gentagne gange til årsmødet er, at vi skal være bevægelsespartier. Der bliver den vigtige diskussion så hvordan, vi bliver dette, så det ikke bliver parole uden indhold.

Vi så i Aarhus, at der er et bevægelsespotentiale fra dele af fagbevægelsen over regeringspartierne bagland og ud på venstrefløjen, som formår at få almindelige mennesker på barrikaderne. Hvor de store velfærdsprotester i nulleerne ikke umiddelbart sejrede, men til gengæld øgede opbakningen til venstreorienteret politik, vil en bevægelse til venstre for denne regering, neden fra og udenfor Christiansborgs mure, kunne rykke ved en folkestemning, som vil kunne skabe det nødvendige pres på regeringen. I en sådan proces vil dynamikken i forholdet mellem folketingsgruppe og menige medlemmer vendes om sådan, at vores Folketingsgruppe vil skulle bruge talerstolen og forhandlingsbordet til at tale for bevægelserne i samfundet snarere end omvendt. Det tror jeg vil virke ekstra mobiliserende for arbejdere, der her under krisen erfarer, at det betaler sig at kæmpe. Jeg tror på, at en sådan udvikling vil kunne flytte reelt på styrkeforholdene i samfundet og også styrke Enhedslisten parlamentarisk i form af stærkere vælgeropbakning i arbejderklassen.

PROGRAMDEBAT I LISTE Ø - HVORFRA, HVORHEN?

Det er ikke et nyt program Enhedslisten har brug for, men derimod at prioritere arbejdet uden for Folketinget.

På Listens årsmøde 4.-6. maj skal der bl.a. stemmes om, hvorvidt partiet skal have nyt program. Denne idé blev lanceret i et B.T.-interview med Johanne Schmidt-Nielsen under valgkampen, hvor hun blev udspurgt om de mere radikale dele af Listens politik og stærkt presset gjorde sig til talsmand for et nyt program.

Dette var langt fra eneste gang under valgkampen, at partiets spidskandidater svarede undvigende på spørgsmål om emner som revolution og socialisme. At dette faktisk er partiets politik ville ikke være nogen sensation, hvis det ikke netop var fordi folketingsgruppen så sjældent udtaler sig om disse spørgsmål.

Politiske uenigheder

Programændringen støttes primært af folketingsgruppen og de Christians-

borg-ansatte, men også af et hovedbestyrelsesflertal, angiveligt pga. det ”støvede” sprog i programmet. Altså samme forklaring som blev givet, da SF for nylig skrottede de mere røde dele af sit program. Også i Enhedslisten har det vist sig ikke kun at handle om sproglige, men også om politiske uenigheder.

F.eks. har pressemedarbejder Pelle Dragsted og folketingsmedlem Stine Brix betvivlet, at Folketinget skal afskaffe efter revolutionen og at Listens mål er økonomisk planlægning frem for såkaldt ”socialistisk markedsøkonomi”, som også SF er tilhænger af. Dragsted taler desuden for en strategi, der minder om den klassiske reformisme hos Eduard Bernstein, bortset fra, at revolutionen ikke endegyldigt afskrives, men i stedet udskydes til en fjern fremtid.

Støtteparti eller venstreopposition?

Alt dette skal naturligvis ses i lyset af den økonomiske krise. Her er Listen i en situation med et historisk lille råderum

for reformer inden for kapitalismen drejet i en mere parlamentarisk retning, f.eks. ved at stemme for Libyen-krigen og finansloven. Det paradoksale deri understreges ved, at sidste år bød på den største bølge af oprør og revolutioner siden 1968. Forslaget om nyt program er udtryk for et ønske om at fortsætte den parlamentarisk-fokuserede udvikling.

Enhedslisten burde i stedet sørge for i praksis at leve op til det nuværende programs ord om at ”virke som inspirator og organisator i de folkelige bevægelser”. 31. marts så vi den største demonstration i Århus siden velfærdsprotesterne i 2006. Hvis Enhedslisten blot prioriterede sådanne protester lige så højt som den parlamentariske rolle som støtteparti for regeringen, ville vi have en slagkraftig venstreopposition til den nuværende nedskæringspolitik.

LARS HENRIK CARLSSKOV

Årsmødets vigtigste udfordring:

UDENOMSPARLAMENTARISME – MEN HVORDAN?

På Enhedslistens kommende årsmøde vil mange påpege, at den vigtigste prioritet er kampen uden for Folketinget. Og meget forståeligt, da den linje, som der blev ført valgkamp på i dag er helt kuldsejlet:

For det er ikke lykkedes at trække regeringen til venstre. Og det bliver tydeligere og tydeligere, at Enhedslisten får fingeren, når det drejer sig om større forlig. Så derfor er der kun et udenomsparlamentarisk perspektiv tilbage.

Men spørgsmålet er: hvordan? For faktum er, at Enhedslisten nu har sagt det i over tyve år, uden der er sket reelle fremskridt. Så hvorfor tro, at det kommer til at ske nu?

På positiv-siden tæller to ting: For det første, at Enhedslisten med sin større opbakning og det tomrum SF har efterladt har langt større muligheder end tidligere. For det andet viste forløbet op til finanslovsforhandlingerne, at Enhedslisten faktisk også kan dette, når viljen er til stede. For her blev der landet over organiseret en ganske omfattende møde-aktivitet, som ansatte på Borgen var drivkraft i.

På negativ-siden tæller, at Enhedslisten i endnu flere tilfælde både har vist manglende vilje og evne til at støtte op om udenomsparlamentariske aktiviteter. Fx op til Occupy-demoen den 15. oktober, hvor hovedbe-

styrelsen (HB) afviste at bakke op. Lidt bedre var det, da HB enstemmigt vedtog kampagnen efter ”Regeringens første 100 dage”, som imidlertid blev syltet – mest af forretningsudvalget, men også af folketingsgruppen.

Evne og vilje til forandring

Også i andre tilfælde har Enhedslisten enten afvist eller forsømt oplagte forslag til aktiviteter udenfor Folketinget, hvor det kan være vanskeligt at afgøre, om det er vilje eller evnen, det halter mest med. Under alle omstændigheder er det påfaldende, at det næppe lykkedes at mobilisere flere fra København til EU-demoen den 29. marts end der blev busset til EDL-moddemoen i Århus to dage efter.

Er det sidste problemet, må det ganske enkelt læres, men er det viljen, der mangler, er det straks lidt vanskeligere. Dog ikke vanskeligere, end at partitoppen i længden ikke vil kunne ignorere et vedvarende krav om det fra en aktiv medlemskare.

HANS JØRGEN VAD

KAMP-PARTI ELLER VALGPARTI?

For venstrefløjen – i og uden for Enhedslisten – er spørgsmålet om vi er et kampparti eller et valgparti helt afgørende. Det kan være med til at bestemme, hvem der kommer til at betale for kapitalismens krise.

Godt 7 måneder efter valget står det ret uklart, hvad EL kan bruge den parlamentariske fremgang til. SRSF-regeringen har tydeligvis tænkt sig at fortsætte den borgerlige krisepolitik.

Ingen parlamentariske svar

Det kan ELs 12 mandater ikke ændre på. Og værre: Jo flere forlig EL indgår med denne regering, jo større er risikoen for, at EL bliver identificeret med nedskæringspolitikken.

Der er tydeligvis ikke noget parlamentarisk svar på den situation. EL kan true og stille "ultimative krav", men rent parlamentarisk er det tomme trusler.

Men et kampparti med 8.000 medlemmer kunne være en reel trussel mod krisepolitikken – uanset regeringens farve.

Et parti, der organiserede sine medlemmer til at opbygge modstand uden for det parlamentariske cirkus. Et parti, som diskuterede strategier for at genopbygge fagbevægelsen, strategier for den anti-racistiske kamp eller kampen mod klimatruslen osv.

Og ikke mindst et parti, som så bagefter gik ud og satte handling bag ordene. For et sådant parti ville stemmetal ikke være et mål i sig selv. I stedet kunne valgkampe og folketingstaler bruges til at støtte medlemmernes kamp udenfor.

Et parti for de 12 eller for de 8.000?

Desværre kommer der ikke svar fra ELs hovedbestyrelse om dette op til årsmødet.

Oplægget til debat om "ELs mål 2012-16" er især på det udenoms-parlamentariske område holdt i så generelle vendinger, at ingen kan være uenige – og at det ikke får konsekvenser.

Det er ikke svært at forudsige, at vi på ELs årsmøde vil høre mange appeller om at "styrke bevægelserne". Men vil det blive andet end ord til at stive profilen af?

EL har mange gode aktivister, og EL vil gerne opfatte sig som et

"græsrodsparti". Men talerne fra Christiansborg og udtalelserne på enhedslisten.dk handler meget lidt om, hvad folk selv – og Enhedslistens 8.000 medlemmer – kan gøre. De handler næsten kun om, hvad de 12 parlamentarikere gør.

Udfordring for venstrefløjen

For venstrefløjen – i og uden for EL – er kampen om "ELs sjæl" helt afgørende. Vi vil fortsætte med at kæmpe for, at EL bliver en aktiv kraft i at opbygge modstand fra neden.

Men der er en åbenlys fare for, at vi bliver fanget i samme fælde

som Rosa Luxemburg for godt 100 år siden. Hun brugte 15 år på at kæmpe om SPD's sjæl – men undlod at opbygge et netværk af revolutionære socialister.

Så hun stod magtesløs, da SPD-flertallet endte med at stemme for 1. verdenskrig – og da modstanden mod krig og forarmelse blev til massestrejker og revolution.

Også i dag er 15 år lang tid – især under "den dybeste krise siden 1930'erne".

Ingen kan vide, hvordan krisen vil udvikle sig. Men det er meget usandsynligt, at vi ikke, også i Danmark, inden for de nærmeste få år vil opleve større strejker el-

ler protester for modstand mod krisepolitikken.

I en sådan situation er det afgørende med en organisation af revolutionære socialister, som ikke nøjes med parlamentariske proklamationer.

Vi har brug for en organisation med fokus på den udenoms-parlamentariske kamp. Noget som EL bevæger sig længere og længere væk fra.

Revolutionær organisation

Vi har brug for tid til at opbygge en revolutionær organisation, så vi kan træne vores evne til at agere kollektivt, når kampene bliver mere intense.

Vi har brug for en revolutionær organisation til at diskutere strategi og taktik. Og til at styrke hinanden i de mange diskussioner, vi i forvejen deltager i om krisen, om modstand og om alternativer.

At opbygge en organisation af revolutionære socialister står ikke i modsætning til at fortsætte kampen i EL. Tværtimod kan det give os en bedre base at tage disse diskussioner fra.

Denne artikel er på den ene side en opfordring til at gå med i Internationale Socialister, hvis du er enig i vores perspektiv.

Men det er samtidig også et oplæg til en bredere debat blandt revolutionære. Hvordan kan vi både tage kampen om "kampparti eller valgparti" i EL og samtidig påbegynde organiseringen af revolutionær debat og revolutionær praksis?

JØRN ANDERSEN

ROSA LUXEMBURG OG KAMPEN OM DET TYSKE SOCIALDEMOKRATI

En af de største tragedier i forrige århundredes historie er, at den revolutionære venstrefløj under den revolutionære bølge fra 1917-23 ikke var i stand til at føre revolutionerne til sejr, da millioner af arbejdere var klar til at slå. Den eneste undtagelse var de russiske bolsjevikker.

Havde revolutionerne vundet i lande som Tyskland og Italien, var vi sluppet for Hitlers nazisme og Mussolinis fascisme. Begge kom til magten på ryggen af arbejderklassens nederlag.

Den russiske revolution ville ikke være blevet isoleret, som den blev, og vi ville ikke have oplevet den stalinistiske kontrarevolution.

Kontrasten mellem Rusland og Tyskland er en afgørende brik til at forklare nederlaget for den revolutionære bølge.

En afgørende forskel

Rusland var langt mindre industrielt, og dermed kulturelt, udviklet end Tysk-

land. Tyskland havde en langt stærkere arbejderbevægelse. Alligevel sejrede revolutionen i Rusland, men tabte i Tyskland.

Den afgørende forskel lå hos arbejderklassens politiske organisationer. I Rusland var den revolutionære venstrefløj organiseret selvstændigt, hvorimod den i Tyskland nærmest var usynlig, bortset fra i de interne diskussioner i SPD (det tyske socialdemokrati).

Så da protesterne mod krigen startede i begge lande i 1915-16, kunne den russiske venstrefløj, bolsjevikkerne, handle. De kunne forbinde modstand mod krigen med zarens undertrykkelse og krigens forarmelse.

Rosa Luxemburgs tyske venstrefløj kun kunne protestere som enkeltpersoner. I arbejderklassen bredt blev de stadig opfattet som blot et mindretal i krigspartiet SPD – ikke som et politisk alternativ.

Det var først under selve revolutionen, at de organiserede sig selvstændigt og åbent i "Spartakus-forbundet".

Luxemburg og SPD

Rosa Luxemburg og andre havde ganske vist i årevis kritiseret SPD's reformisme. Hendes "Reform eller revolution" udkom i 1899, hendes analyse af "massestrejkerne" i 1906.

Men kort før revolutionen var der måske 3-4.000 revolutionære (mod op mod en million i SPD/USPD). De havde ingen fælles organisation. Ingen redskaber til kollektivt afklaring og handling.

Selv om "Spartakus-forbundet" voksede hurtigt under revolutionen, så savnede de – i modsætning til bolsjevikkerne – et trænet lag af aktivister, som kunne handle og diskutere sammen, og som derfor var rustede til at navigere i den komprimerede klassekamp, som en revolution er.

Det betød fx at Luxemburg kom i mindretal, da hun insisterede på, at det var vigtigt at skabe opbakning ved at stille op til parlamentsvalg og arbejde i fagforeninger.

Mest tragisk førte det til, at de lidt for

revolutions-ivrige – inkl. Karl Liebknecht – lod sig lokke til en konfrontation med statsmagten i januar 1919 på et tidspunkt, hvor de revolutionære langt fra havde styrken til at vinde.

Det var ikke kun et voldsomt tilbage-slag for revolutionen. Det betød også, at Luxemburg, Liebknecht og mange andre blev dræbt.

Et unødvendigt nederlag

Den afgørende lære af den tyske revolution er, at et revolutionært parti ikke først skal opbygges, mens revolutionen er i gang.

Luxemburgs fejl var ikke det, at hun tog kampen om SPD's retning. Fejlen var, at hun ikke samtidig opbyggede en organisation af revolutionære, som var kendt i arbejderklassen, og som var trænet i at handle og diskutere sammen.

JØRN ANDERSEN

"Spild ikke tid med sorg – organisér!"

Dette er et uddrag af den tale, Charlie Lywood (IS) holdt på Søllerødgade, d. 16. marts 2012 til mindehøjtideligheden for 20 året for bomben der dræbte en partikammerat.

Da bomben sprang den 16. marts 1992 i Internationale Socialisters kontor i Søllerødgade på Nørrebro og slog Henrik Christensen ihjel, blev vi klar over (mindst) to meget vigtige ting.

Den ene var en makaber påmindelse om, hvilke ekstreme midler nazistiske bevægelser er parat til at bruge, når de slår fra sig. Både når de er i defensiven, som de var i 1992 og når de lugter at de har magten "på gaden".

Den anden var, hvor svagt de egentlige stod i foråret 1992. Forudsætninger for en "terror"-kampagne mod venstrefløjen var nemlig slet ikke til stede. Handling var en svaghedshandling (ligesom Anders Breviks var det 20 år senere). Og det er der nogle grunde til.

Fascismens væsen er, at den tilstræber at opbygge en massebevægelse, som kan erobre "gaden" for derved at gøre det muligt for herskende klasser at vælge at satse på den i krisituationer. Et scenarie, som nemt kan genfindes i dag i f.eks. gældsplagede og nedskæringsramte Grækenland, Portugal, Spanien og bredt i hele Europa.

Derfor er den bedste medicin mod denne pest at opbygge et alternativ til kapitalismens krises hærgen i vores liv – et socialt alternativ som peger frem mod en anden måde at køre samfundet på. Mennesker vil altid søge efter alternativer, når de er presset langt nok. Vores opgave må være at forhindre, at det er det fascistiske alternativ, de vælger.

Det sker ikke ved at angribe velfærdsstaten, som der lægges op til med planer om såkaldte "reformer" som er blot "nysprog" for forringelser, men tværtimod ved at forsvare og udbygge den som værn mod finanskrisens hærgen. Det kræver et angreb opad og ikke nedad.

I denne sammenhæng er det alfa og omega at holde nazisterne fra at kunne vokse sig store, så de kan fremstå som et politisk alternativ. Det være sig gennem offentlige møder eller åbne manifestationer på gaden, som i Århus d. 31. marts.

Enhver bevægelse, som ønsker at forhindre nazismens fremvækst under finanskrisens åg bør række ud til alle organisationer og enkeltpersoner som vil være med til at stoppe dem. Anti-nazismen må aldrig reduceres til de få modige, som vil slås med dem.

Dels kommer kampen til at handler om fysisk styrke og udtynder det politisk indhold. Dels, specielt i denne tidlige fase, så ville det betyde, at langt de fleste ikke kan være med.

Der skal vælges en taktik som er egnet til at samle bredt således at selve mængden skræmmer nazisterne og afskærer muligheden for at tiltrække andre. Det betyder ikke, at man ikke skal konfrontere nazisterne på gaden, men at vores mængde og styrke må afgøre, hvordan det bedst kan ske.

Det var denne taktik som Henrik Christensen og IS forfægtede i 90'erne og sammen med mange andre, viste det sig at holde nazisterne stort set væk fra gaden. Og i deres huler har de også stort set befundet sig lige siden (undtagelsen er i Århus hvor de af og til kryber ud fra skjuleet).

Henrik betalt den højeste pris for at forfægte disse hjørnesten i kampen mod nazismen – den sociale kamp og den fysiske kamp. Men Henrik ville, som jeg kendte ham sige til os i dag, ligesom Joe Hill, den amerikanske agitator og arbejderorganisator, sagde lige før han skulle henrettes i 1915: "Don't waste any time in mourning – Organize!"

På 20-års dagen for bomben i Søllerødgade skal vi huske dette budskab. Og det forpligter.

Vi sku' alle være gået til Mølleparken!

Marts måned stod i antifascismens tegn. To vigtige demonstrationer dannede rammerne for kampen: den første var en mindedemonstration på 20-årsdagen for bombeattentatet på Søllerødgade, den anden Århus for mangfoldigheds moddemonstration i Århus, da EDL og co. kom til byen. Der har været megen debat på venstrefløjen – så hvad nu?

Den brede venstrefløj var repræsenteret, da ca. 1200 mennesker mødte op 16. marts og gik sammen fra Blågårds Plads til Søllerødgade, hvor en bombe sprang for 20 år siden og slog Henrik Christensen ihjel. Demonstrationen var vigtig, da den var en påmindelse om, hvad der skete og hvad der aldrig mere må ske igen. Under parolen "Duk dig ikke - duk op!" sagde folk fra overfor fascistens grumme ansigt.

Parolen har åbenbart vakt genklang i manges ører, for på trods af smedekampagner fra pressen, samt varsler om gadekampe og

vold, så valgte mindst 5000 mennesker at gå på gaden i Århus d. 31. marts, for at sige fra overfor en ny generation af fascist, under overskriften "Århus for mangfoldighed".

31. marts var den største danske antinazistiske manifestation i 20 år og EDL-fascisterne led et kæmpe nederlag. Under halvdel af deres succeskriterium på 300 dukkede op og de måtte tage hjem med politieskorte - før tid.

Der har efter demonstrationen været megen diskussion på venstrefløjen om, hvorvidt det var skadeligt for bevægelsen, at en gruppe fra demonstrationen gik ned og konfronterede fascisterne i Mølleparken. Og frygten for det negative pressebillede har i den grad gennemsyret debatten.

Pressen kan vi ikke styre, men vi kan være med til at påvirke folks reaktioner på det, de hører. Det gøres ikke ved at tage afstand fra visse dele af bevægelsen. Det er blot brænde på bålet for den

borgerlige presses forsøg på at nedtone og splitte bevægelsen.

Vil man sørge for, at budskabet om mangfoldighed når ud til de brede masser, så skal der bygges netværk. Hvis der på hver arbejdsplads, ethvert uddannelsessted og hvert jobcenter er en person, der har kontakt med bevægelsen, er en aktiv del af den, eller bare kender nogen, der er, så kan pressebilledet være ligegyldigt.

Havde man bygget de netværk op, så var spørgsmålet om, hvorvidt det var forkert at gå ned til Mølleparken været trivielt. Spørgsmålet havde i stedet været, hvorfor vi ikke alle gjorde det – vi var jo mange nok!

Det var vigtigt at sige fra overfor fascistmen i marts måned – og det skal vi blive ved med at gøre, hver gang de forsøger at vinde en platform. Men hvis vi skal forhindre fascisterne i reelt at vinde fodfæste i samfundet, så skal vi give folk et antikapitalistisk, socialistisk alternativ.

I krisetider har fascistmen rigtig gode forudsætninger for at vokse – men det har modstanden mod det kapitalistiske system også. Vi skal blive ved med at sparke opad, når de vil sparke ned.

Skal vi opbygge de netværk, der skal til, så vi får en samlet, stærk antikapitalistisk bevægelse mod krisepolitikken. På den måde kan vi én gang for alle sikre os, at det, der skete i Søllerødgade for 20 år siden ikke sker igen.

I marts måned bekæmpede vi fascist – i maj måned skal vi bekæmpe krisepolitikken!

AF SONJA LANGE

Breiviks retssag: talerstol til fascistisk masse-morder

Mandag den 16. april startede Breiviks 10 uger lange retssag i Oslo. Retssagen har mødt ekstrem bevågenhed, og journalister fra hele verden dækker retssagen, hvor der også er afsat 5 dage til Breiviks egne forklaringer.

Og dét er en chance som Breivik selvfølgelig ikke lader gå fra sig. Velforberejdet er han mødt op i retten og har bl.a. sagt hvordan, massakren på Utøya var "nødværge".

Breiviks advokat siger, at det er en menneskeret at have lov til at forklare sig. I en situation med dyb økonomisk krise og øget fa-

scistisk vold rundt om i Europa, har retssagen givet Breivik mulighed for at sprede sine fascistiske idéer. En talerstol som ingen fascist bør få. Det mindste man kunne gøre var at holde retsagen bag lukkede døre.

Det er ikke det samme som, at det er muligt at tie nazismen ihjel. Breiviks vold er endnu et eksempel der viser nødvendigheden af modstand mod fascistmen – og mod den "pæne" racisme som gøder jorden for fascistens vækst.

Sindssyg?

I retssagen skal der afgøres om Breivik er tilregnelig og der-

med egnet til fængselsstraf. Men spørgsmålet om hvorvidt Breivik er sindssyg eller ej, har trukket fokus væk fra det egentlige.

Breivik er fascist, og en del af det højreekstreme og islamofobiske miljø. Alt hvad han gjorde var at føre disse idéer ud i livet.

Spørgsmålet om sindssyge fjerner fokus fra nødvendigheden af at bekæmpe fascistmen – og også fra den rolle som den "pæne" islamofobi og racisme spiller for udbredelsen af den.

SONJA LANGE

DERFOR SØRGER VI IKKE OVER MÆRSKS DØD

Set på Facebook:

EN NORDKOREANSK STATSBEGRAVELSE

I Den Demokratiske Folkerepublik Korea (tidl. Danmark) blev en større parade afviklet 21. april i forbindelse med begravelsen af landets enevældige hersker gennem flere årtier.

Det statslige tv transmitterede hele dagen fra begravelsen af "Den store leder" Ma Kee-Nee, også kendt som Marsk (betyder "hærleder" på det lokale sprog) Ma Kee-Nee.

I de nationale medier blev Ma Kee-Nee beskrevet som den fødte leder, der allerede i en ung alder viste sig som et multigeni inden for områder som bl.a. skibsfart, detailhandel og olieudvinding.

For uafhængige iagttagere var det vanskeligt at afgøre, hvor udbredt den store sorg, landets medier rapporterede om, var i befolkningen samt i hvor høj grad den skyldtes massiv propaganda.

Men mange håber, at Ma Kee-Nees død kan igangsætte en demokratiseringsproces.

Glansbilledet i de fleste nekrologer over den døde skibsreder svarer ikke til virkeligheden.

16. april døde Arnold Mærsk Mc-Kinney Møller eller "Hr. Møller" som mainstream-medierne, med sædvanlig underdanighed over for landets rigeste og mest magtfulde personer, omtalte ham. Ved sin død i en alder af 98 år var han med en formue på omkring 100 milliarder kr. en af verdens rigeste mennesker og den suverænt mest velhavende her i landet.

Han forstod at udnytte sin enestående magt til at indrette lovgivningen så den maksimerede hans erhvervsimperiums profit. F.eks. i forhold til Nordsø-olien, hvor staten siden 2003 har mistet ca. 75 milliarder kr. på grund af slap lovgivning. Et andet eksempel er, at shipping-delen, der udgør den største del af Mærsk-

koncernen, kun betaler et mindre millionbeløb årligt i skat.

Mærsk formede også i høj grad dansk udenrigspolitik, bl.a. ved under såvel første som anden Irak-krig at bidrage til massemyrderierne med våbentransporter for den amerikanske hær. Mærsk forsøgte desuden at få adgang til Iraks eftertragtede olie. Her blev koncernen selv af amerikanske embedsmænd beskyldt for at optræde som en "kolonimagt" og som en af de mest skrupeløse krigsprofitører. I sidste ende jagede modstand fra lokalbefolkningen dog Mærsk ud af Irak.

I Danmark cementerede Mærsk Mc-Kinney sin indflydelse gennem store donationer til de borgerlige partier, inklusive det racistiske Dansk Folkeparti. Han nærrede desuden et indædt had til fagforeninger. Dette har f.eks. i El Salvador betydet brug

af løgnedetektorer under afhøringen af ansatte om bl.a. fagforenings-medlemskab og seksuel orientering. I Mumbai i Indien får fagligt aktive på Mærsk's havneterminal tæsk.

Operaen på Holmen bliver stående som et monument over den døde skibsreder. Efter at have tromlet dette byggeri igennem, krævede, og fik, Mærsk Mc-Kinney på forhånd den daværende Nyrup-regerings officielle "takkebrev" til gennemsyn. Det skete selv om skatteyderne direkte eller indirekte har finansieret operahuset og fortsat kommer til at betale et kæmpe millionbeløb for drift. De kinesiske arbejdere, der under livsfarlige forhold forarbejdede granitten til Mærsk's operahus, sørger næppe over hans død. Det gør vi heller ikke.

LARS HENRIK CARLSKOV

Det Muslimske Broderskab

– IMELLEM GENERALERNE OG REVOLUTIONEN

Efter de egyptiske parlamentsvalg i november, "regerer" Det Muslimske Broderskab nu et skyggeparlament, imens den virkelige statsmagt fortsat ligger i militærets hænder. Broderskabet er nu i deres nye position klemt imellem den herskende klasse og den revolutionære bevægelse tilsat en global økonomisk krise.

Den islamfobiske debattør på Berlingske, Kasper Støvring, har brugt Det Muslimske Broderskab valgsejr i de egyptiske parlamentsvalg som argument for, at revolutionen ikke har ført noget godt med sig. Han erklærer helt åbent, at han foretrækker diktatoren og morderen Mubarak fremfor islamisterne i broderskabet, fordi han sikrede "en relativ stabil retsorden" og gode forbindelser til Israel. Det trues nu af islamisternes valgsejr, forudser han.

Men hvis nu Kasper Støvring ikke var sådan en mørkemand (og havde en klassebaseret analyse af broderskabet), ville han måske forstå, at den parlamentariske valgsejr til islamisterne, er den eneste garant for at videreføre diktatorens politik, som Støvring kan klynge sig til.

I sin essens betyder det nedskæringer der rammer den i forvejen sultplagede befolkning imens elitens rigdom og magt består. Endelig har Broderskabet accepteret de eksisterende internationale aftaler der betyder fortsat tæt samarbejde med den amerikanske imperialismen og den israelske apartheid stat.

Hvem er Det Muslimske Broderskab?

Helt fra begyndelsen og frem til revolutionen i dag, har organisationen været præget af splittelser. Under revolutionens begyndelse mente lederne af Broderskabet ikke man skulle bakke op om protesterne, men eftersom tusindevis af deres medlemmer deltog, ændrede de efterfølgende mening.

Den egyptiske socialist Sameh Naguib beskriver at organisationens (...) bestandige udsving mellem opposition og kompromis, mellem

eskalering og ro, er et resultat af Broderskabets natur som en folkelig, religiøs gruppe der består af spidsborgere side om side med traditionelle og moderne småborgere – studerende og akademikere, de arbejdsløse og store dele af de fattige"

Allerede inden Mubarak faldt førte organisationen samtaler med militæret om en overgangsregering og ikke lang tid efter Mubaraks fald, indgik organisationen en beskidt aftale med militærets generaler. Den lød på at broderskabet bakker op om Det Øverste Militære Råd der til gengæld forberede parlamentsvalg der sikrer broderskabet de bedste muligheder.

Men dette udsalg havde også sin pris og mange af organisationens yngre medlemmer har forladt organisationen og dannet nye. Organisationen er "stabil i tider med politisk og social ro" og "en tidsindstillet bombe i periode med store omvæltninger" forklarer Sameh.

Hvorfor har de så vundet valget?

Det Muslimske Broderskab er den eneste bevægelse der i grove træk har fungeret som opposition til det bestående regime gennem et halvt århundrede. Det er ikke alene en religiøs og politisk bevægelse, men også en social bevægelse der har hjulpet den almindelige befolkning med adgang til uddannelse, klinikker, hospitaler og ungdomsklubber.

Men den måske største attraktion ved Broderskabet er, at det har ry for været ubesmittet af korrupsion. En meget vigtig faktor overfor det gamle regimers grådighed, bedst illustreret ved Mubaraks familiens 393,75 milliarder kroner store formue i Schweiz. Det er altså en bevægelse der på mange måder indgyder håb om retfærdighed til den hårdt plagede egyptiske befolkning. Allerede nu er der dog kommet sprække i det billede.

Revolutionen er stadig ikke fuldendt

På årsdagen for Revolutionen d. 25 januar, blot 48 timer efter at det nye parlament samledes for første gang,

havde broderskabet sat en scene op på Tahrir pladsen, forberedt patriotiske sange; altså en festdag for revolutionen. Det viste sig dog, at stemningen på Tahrir ikke var til fest og broderskabets budskaber druknede i larmen fra protesterne. Protester mod at militæret stadig er ved magten, at de ansvarlige for rå vold og mord mod demonstranterne stadig ikke er bragt til ansvar og protester mod generalernes positioner og privilegier. Efterfølgende har der i løbet af foråret samlet sig 100.000 vis og endda over en million mennesker på Tahrir pladsen.

Benzin på bålet

De egyptiske generaler vedtog en 112,5 milliarder kroner stor nedskæringspakke som det nye parlament så har fået æren for at føre igennem. Denne nedskæringspakke er et krav fra de arabiske golfstater, Vesten, IMF og Verdensbanken der kræver reformer til gengæld for at bevillige et lån til den skrantende økonomi.

Imens at arbejdsløsheden, sulten, hjemløsheden og den generelle sociale utilfredshed vokser skal Broderskabet og resten af parlamentet skære i statens tilskud til de livsnødvendige tilskud på fødevarer. Det er ren benzin på bålet. Den generelle økonomiske krise og de rekordhøje fødevarerpriser var vigtige faktorer for at folk gik på gaden i første færd mod Mubarak. Nu er det den samme IMF dikterede politik der bliver gennemført af broderskabet.

Hvor at den egyptiske befolkning under den første revolution næsten "jomfrueligt" brød frygtens mur ved at organisere sig i uafhængige fagforeninger og dannelse af lokalråd og vagtværn, bliver arbejderklassen nu for hver eneste dag der går, mere organiserede og militant. Trods den seneste tids uoverensstemmelse imellem militærrådet og Det Muslimske Broderskab er sidstnævnte Kasper Støvrings svage men dog stadig bedste ven lige nu.

ANDERS BÆK SIMONSEN

I kamp om statsmagten men fælles kurs mod revolutionens sociale krav

Det Muslimske Broderskab og generalerne i Det Militære Råd (SCAF) havde indgået en beskidt aftale om fordelingen af magten efter præsidentvalget. Men den seneste tids udvikling i Egypten har bragt militærrådet i offensiven og presset Det Muslimske Broderskab tilbage til Tahrir igen for at aktivere befolkningens støtte til hvad de kalder "revolutionen".

Først og fremmest: Trods mindre strejkebølger blev den manglende konsekvente opbakning til udkaldet til generalstrejken d. 11. februar tolket, som at de kontrarevolutionære kræfter i hærens top ville have nemmere ved at angribe revolutionen. Det har medført yderligere fængsling og drab af adskillige revolutionære. Her var både Militærrådet og Broderskabet involveret i både at fordømme udkaldet til generalstrejke, men også at angribe de progressive kræfter i revolutionen.

Dernæst har Det Militære Råd nægtet at følge Broderskabets opfordring til at opløse det midlertidige regeringsråd, som er nedsat af dem selv. Trods Broderskabets overvældende sejr ved vinterens parlamentsvalg er det med til at blotte deres reelle magtesløshed overfor militærets generaler.

For det tredje følger hele cirkuset omkring opstillingen af præsidentkandidaterne. Her havde Broderskabet først lovet, de ikke vil opstille en kandidat. Men militærets manglende overgivelse af magten kombineret med en anden islamistisk kandidats (Abu Ismaels) pludselige popularitet betød, at Broderskabet sidenhen har valgt at opstille deres chefideolog Sater til præsidentkandidat.

Ved avisens deadline er både Saters, Abu Ismaels og den berygtede afhøringsleder og Mubarak-tro Sulemans præsidentkandidatur blevet underkendt af valgkommissionen.

Hele det politiske spil om statsmagten kan virke forvirrende, men man kan vide sig sikker på at hærens generaler fra Mubaraks regime på alle måder dels vil forsøge at få en aftale i stand der vil sikre dem mod fremtidige retsforfølgelser for deres korrupte og blodige regeren for under og efter revolutionen, og dels vil de sikre sig at de stadig har magt selv under en civil regering.

ANDERS BÆK SIMONSEN.

Revolutionens krav

Vores søsterparti i Egypten har rejst nedenstående krav for den egyptiske revolution i forbindelse med præsidentvalget:

En retssag mod alle de ansvarlige for drab og skader på de revolutionære fra januar 2011 og frem til i dag.

Inddrivelsen af de penge, som blev stjålet fra folket, og en gen-nationalisering af de privatiserede virksomheder og konfiskation af værdier hos de korrupte. En omfordeling af landets rigdomme til gavn for de fattige og inddragelse af de særlige fonde (som i dag er overvåget af militæret) til det almindelige statsbudget.

Reduktioner i priser og nationalisering af monopoler, som er ejet af den kapitalistiske bande,

Gennemførelsen af en mindsteløn og pension på mindst 1200 egyptiske pund per måned og en maksimal løn på ikke mere end 20 gange den minimale løn.

Tilbyde jobsikkerhed og sociale garantier for arbejdstagere på midlertidige kontrakter.

Udrensning og omstrukturering af medier og statslige institutioner, startende med indenrigsministeriet, for at slippe af med tilhængere af Mubaraks regime.

EN ULIGE KAMP MOD RACISMENS VÆSEN

Abelyde, racistiske udtalelser og diskriminerende tilråb er ikke ukendte ytringer på diverse fodboldstadioner. Hverken blandt professionelle eller håbløse amatører. Men er fodboldspillet og fankulturen i fordærv, eller er racistiske ytringer en acceptabel del af fodboldens væsen.

"Sorte Kusse" og "Lille Neger". To udbrud, der i slutningen af efteråret sidste år, antændte en omsiggribende debat, der har raseret i engelske medier i det seneste halve år. For efter, at henholdsvis den tidligere engelske landsholdsanfører fra Chelsea, John Terry, og den uruguayanske skarpretter fra Liverpool Louis Suarez ytrede ovenstående gloser, har debatten floreret og grebet om sig i sådan en grad, at danske medier har bidt på krogen.

Herhjemme har debatten omhandlet, hvorvidt racistiske udtalelser er en naturlig del af fodboldspillet i form af tankeløse ytringer i kampens hede. En holdning som vores landstræner Morten Olsen og vores kulturminister Uffe Elbæk (R) blev taget til indtægt for, da debatten var på sit højeste, men som de siden hen var ude og moderere.

For DBU har en linje, der hedder, at én racistisk udtalelse i fodboldens verden er én for meget. Eller som det formuleres i DBU-regi: "Dansk fodbold udviser derfor nul-tolerance overfor racisme og diskrimination i enhver form".

Svært at afgøre omfanget af racisme

Men hvor omfattende racisme er i fod-

bold er svært at sige. Politiken valgte i påsken at bringe en artikelserie, hvor de fulgte et rent indvandrerhold, og de mekanismer og udfordringer det hold oplevede. Her havde 14 ud af 20 drenge været genstand for udtalelser, som de oplevede som racistiske. Og knap halvdelen af de dommere, der havde svaret på Politikens rundspørge tilkendegav, at de havde oplevet racistiske udtalelser inden for de sidste to år. Og på flere fodboldstadioner hændes det stadig, at diverse fanfraktioner kommer med abelyde mod mørke spillere fra modstanderens hold.

Men DBU's tilkendegivelser til trods, så bliver racistiske tilråb fra fans mødt med mindre bøder, og de danske fodboldregler tilskriver blot, at dommerne fisker det røde kort op af baglommen. For racistiske udtalelser er sidestillet med enhver anden form for groft sprogbrug. Eller som lektor i strafferet og underviser i sportsret Lasse Lund Madsen udtrykker det i Politiken:

"Man skal sondre mellem straffe-loven og fodboldloven. Det er meget populært at kalde det racisme, men man er jo ikke racist, fordi man sviner hinanden til på en fodboldbane."

De retter midler mod racisme?

Men harmonerer strafudmålingen for racistiske ytringer med DBU's linje, der tilskriver at racisme og diskrimination ikke er en accepteret del af fodboldens væsen? Og vindes kampen mod racisme med en blind

tro på diverse kampagner, der tilsiger, at racismen skal sparkes ud af fodbolden, når DBU's sanktioner sidestiller racistiske ytringer med andre eder og ukvemsord. Eller er der behov for stramme sanktioner på allerhøjeste niveau, som vi har set i England, hvor John Terry fik frataget hvervet som anfører på det engelske landshold, indtil der falder dom i retssagen mod ham, der afsluttes efter EM-slutrunden til sommer. Og hvor Louis Suarez fik otte dages karantæne og en klækkelig bøde på 335.000 kroner for sit udbrud.

Midlerne kan diskuteres, men målet er klart. Racisme i enhver form vil aldrig blive en acceptabel del af fodboldens univers, og derfor er det centralt, at både DBU, landstræneren og kulturministeren slår fast med sytommersøm, at der vitterligt er nul-tolerance over for racistiske ytringer af enhver art. Professionelt eller på lallende amatørniveau.

KURT LAURIDSEN

Hvad mener vi med klasse?

Begrebet "klasse" er begyndt at trænge sig på i den offentlige debat. Occupy Wall Street snakker om "99 pct. kontra 1 pct.". Op til SF's seneste landsmøde var diskussionen, om SF var et "folkeparti" eller et "arbejderparti".

Dette er faktisk værd at bemærke. For normalt snakker politikere, medier og intellektuelle meget lidt om klasse.

Normalt snakker de om det folkelige "vi". "Vi" skal spænde livremmen ind. "Vi" skal vise mådehold og ikke stille urealistiske krav. Som om vi alle sammen var i samme båd.

En af de væsentligste grunde til, at Occupy's budskab om de 99 pct. kontra de 1 pct. har fået en så stor resonans, er uden tvivl, at millioner af mennesker ikke kan se deres egen virkelighed i den måde, politikere, medier og intellektuelle snakker om verden.

De fleste ved godt, at når der snakkes om "vores" mådehold, så gælder det ikke eliten, de rige, de 1 pct. Selv under "den dybeste krise siden 1930'erne" skraber eliten til sig som aldrig før.

Så hvordan skaber vi så mening i begreberne om, at samfundet er opdelt?

Forbrug og produktion

Det største problem i den almindelige opfattelse af "klasse" er, at den starter med ulige adgang til forbrug – uanset om det er materielt forbrug, adgang til uddannelse eller social sikkerhed.

Svaret på den ulige adgang til forbrug – uanset om der tænkes nationalt eller globalt – bliver så, at "nogen" må gøre noget ved uligheden. Hvem disse "nogen" er, fortaber sig oftest i tågerne.

Marx startede med at spørge, hvordan dette forbrug blev produceret. Herved opdagede han ikke kun, at arbejdet er kilden til al værdi-skabelse, men hvor det er en lille elite, der tilegner sig disse værdier.

Han opdagede også, at det ikke kun stillede producenterne i en situation, hvor vi bliver udbyttet. Faktisk har vi også en magt: Magten til at enten at lade være med at producere eller til at overtage produktionen.

Revolutionært potentiale

Som forbrugere har vi ikke ret meget magt. Når der fx bliver snakket om at boykotte de mest griske banker, så bliver det meget hurtigt tydeligt, at de fleste af os ikke har den mulighed. De fleste af os har enten gæld (fx pga. ejerbolig) eller vi har så få penge, at vi ikke har noget at boykotte med.

Som producenter har vi derimod en helt anden magt. Det er vores arbejde, der skaber de riges rigdom.

Men Marx's pointe er ikke, at vi alle sammen bare kan lade være med at arbejde for kapitalen og så bruge tiden på noget andet og bedre.

For den anden side af klasse-opfattelsen er, at kapitalen har tilranet sig kontrol over produktionsmidlerne – fabrikker, udvinding af råstoffer osv. – og har brugt den kontrol til at indrette et samfund med magtstrukturer, der sikrer deres fortsatte kontrol.

Det revolutionære potentiale hos Marx er at pege på, at hvis den samfundsstruktur skal brydes, så kan det kun ske, hvis arbejderklassen tager sit udgangspunkt, hvor den er stærkest: I produktionen.

Revolutionære opstande – fra Rusland i 1917 til Egypten i 2011 – har vist, at det ikke kun er teoretisk tankespind. Når arbejderne udfordrer magten over produktionen, starter de med at ryste hele samfundet, og millioner kan begynde at se en mulighed for at indrette et helt anderledes samfund.

Hermed får vi også et svar på hvem, der kan skabe et andet og bedre samfund: Arbejderklassen selv.

JØRN ANDERSEN

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Mødekalender ISU/IS

København

Alle møderne er på Støberiet, Blågårds Plads, kl. 19.00. Kontakt Jesper (6168 3616).

3. maj: Enhedslisten - valgparti eller kampparti

10. maj: Fremmedgørelse.

17. maj: Hvorfor lighed er bedst for alle?

24. maj: Generalforsamling i Internationale Socialister /ISU København.

31. maj: Den tabte tyske revolution, 1918-1923 - hvad gik galt.

7. juni: Europæisk forår på vej?

Odense

Alle møderne er kl. 19 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens (2426 8023).

8. maj: Intro til IS, argumenter for revolution

15. maj: Grækenland og kampen mod nedskæringer i Europa

22. maj: Hvad mener vi med klasser

29. maj: Hvordan opbygger man modstand fra neden.

Århus

Alle møderne er kl. 19.30 på Studenternes hus, Stakladen, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Jesper (2729 3549).

1. maj: morgenmad hos Enhedslisten, Mindegade 10, kl. 9.00. IS har bod på 1. maj pladsen på Tangkrogen.

3. maj: Hvad er alternativet til regeringen?

15. maj: Rosa Luxemburgs marxisme.

19. maj: teoriseminar - Mindegade 10, kl. 13.00.

29. maj: mødeemne ikke fastlagt endnu.

Kalender uden for IS

København

Opsamlingsmøde i København for mangfoldighed: Debatmøde om truslen fra nazister og den yderste højrefløj i Danmark og Europa, og om hvad vi kan gøre fremover i den antifascistiske kamp. For dato og sted: se København for Mangfoldigheds facebook.

12. maj kl. 12.00, Sankt Hans Torv: mennesker før penge

Arr.: Occupy Copenhagen

Se mere på Facebook "12. maj - mennesker før penge" eller på www.forarsrevolution.dk

12. maj kl. 11-17: Nej til Krigs landskonference.

LFS, Sorøgade 6, sal A.

For mere info se: www.nejtilkrig.dk

Odense:

16. maj kl. 19.30: Enhedslisten møde om den kapitalismens krise - oplægsholder: Anders Lundkvist. Huset Absalonsgade 26.

Århus

12. maj kl. 12.00-0.00: Mejlgade for mangfoldighed.

Præsidentvalg i Frankrig: fremgang til Venstrefronten

I Frankrig er der præsidentvalg. Venstrefronten med Mélenchon som præsidentkandidat taler om klassekamp, oprør og 100 % beskatning af de rige - og går frem i meningsmålingerne.

Venstrefronten er et samarbejde mellem socialister og kommunister. I slutningen af 2011 fik de ifølge meningsmålingerne mellem 4 og 7 % af stemmerne. Præsidentvalgets første runde 22. april gav dem 11,11 % af stemmerne.

Mélenchon opstiller et alternativ til nedskæringerne som både Sarkozy og den "socialistiske" præsidentkandidat Hollande taler om.

"De gør ret i at frygte os" siger Mélenchon om cheferne. Jo flere stemmer Venstrefronten får, "jo stærkere vil i være på arbejdspladserne".

Under Mélenchon kampagne har i tusindevis været på gaden og til valgmøder. I Bastillen samledes 100.000 til demonstration den 18. marts på årsdagen for Pariserkommunens start. I Paris deltog 60.000 i et valgmøde og i Toulouse deltog 70.000 i et valgmøde arrangeret af Venstrefronten.

Mélenchon har udelukket at deltage i en regering under ledelse af Hollande, da han ikke vil være med til at gennemføre nedskæringerne.

Fransk politik polariseres

Det lykkedes venstrefløjen i Frankrig at få sit højeste stemmetal til 1. runde af præsidentvalget siden 1988.

Men også Le Pens fascistiske Front National har fået massiv fremgang - de fik 18 % af stemmerne. Til sammenligning fik Sarkozy 27 % og Hollande 29 %.

Front Nationals fremgang er muliggjort af Sarkozys mange racistiske og islamofobiske fremstød, og af deres påtagede modstand mod nedskæringspolitikken.

Front Nationals fremgang understreger nødvendigheden af modstanden mod nedskæringer og racisme. Om vi kan slå dem handler om vores styrke på de enkelte arbejdspladser, uddannelsessteder og lokalsamfund.

Venstrefløjen vinder suppleringsvalg på krisespørgsmålet i England.

Ingen Aprilsnar - I Bradford fejrede 2000 mennesker d. 1 April, at venstrefløjs-alliancen Respect sejrede stort.

Ved at gøre sig til fortalere for investeringer for at skabe jobs, mod studieafgifter for at gå på universitet og mod privatisering af sundhedsvæsenet vandt tidligere Labourpolitiker George Galloway imponerende 56 % af stemmerne ved valget i Bradford - en by der er på størrelse med Århus.

De borgerlige medier begyndte straks at køre en hetz mod Galloway for at føre en særlig etnisk kampagne, men kommentatorerne måtte indrømme, at han også vandt i områderne hvor der primært bor hvide borgere.

Faktisk formåede Respect at bryde med det såkaldte "biraderi" system hvor man stemmer ud fra familiære eller stammemæssige tilknytning fremfor politisk tilhørsforhold.

De fleste af hans stemmer fik han blandt førstegangsvælgere og unge, fx opnåede han 85 % af stemmerne afgivet ved byens universitet. Hans konsekvente krigsmodstand, der betød at krigsmageren Tony Blair smed ham ud af Labour i 2003, var selvfølgelig også en faktor for hans succes, men primært skyldtes hans sejr, at han antændte et håb blandt de mange unge arbejdsløse i byen.

Labour og de konservative der henholdsvis blev nr 1 og 2 ved valget i 2010 i byen, tabte på vreden mod nedskæringer og krisepolitikken der lader de almindelige mennesker betale og de rigeste gå fri. Labour har i byrådet gennemført nedskæringer for mere end 608 millioner kroner hvilket har betydet mere end 1000 borgere har mistet deres arbejde.

Som en ung kvinde udtalte "jeg vil gerne gå på universitet med jeg har ikke råd til det med de studieafgifter". "Min familie har altid stemt Labour men intet har forandret sig".

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

Adresse:

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Postnr./By:

Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Det arabiske opgør - til frihed eller døden

Den dansk-bahrainsk livstidsdømte menneskerettighedsaktivist Abdulhadi al-Khawaja har siden den 8. februar sultestrejket i protest mod sin anholdelse og mod myndighedernes grove tortur af ham. Han er nu hospitalsindlagt, og ifølge hans familie og advokater befinder han sig i overhængende livsfare.

Abdulhadi al-Khawaja blev for over et år siden anholdt for at opfordre til reformer i det enevældige kongedømme Bahrain. Samtidig blev flere andre menneskerettighedsaktivister inklusive flere af al-Khawajas familiemedlemmer arresteret. Al-Khawaja er under fængslingen blevet udsat for omfattende tortur, bl.a. en brækket kæbe og forsøg på voldtægt. I juni 2011 blev al-Khawaja ved en militærdømmestol idømt en livstidsdom, for at have forsøgt at vælte styret og med magt ændre forfatningen. I slutningen af januar 2012 meddelte flere aktivistgrupper at al-Khawaja var gået i sultestrejke sammen med 13 andre fængslede aktivister. Han ville sultestrejke "til frihed eller til døden".

Abdulhadi al-Khawaja har, efter at have fået politisk asyl, boet 12 år i Danmark med sin kone og børn, der er vokset op her. De har alle dobbelt statsborgerskab i både Danmark og Bahrain. Han flyttede tilbage til Bahrain i 2001 og stiftede i 2002 sammen med en række menneskerettighedsaktivister organisationen Bahrain Centre for Human Rights, som han også i en årrække var formand for. Foreningen er forbudt i Bahrain, men er fortsat meget aktiv. Al-Khawaja har desuden adskillige tillidsposter i flere verdensomspændende menneskerettighedsorganisationer. Han har i mange år været den største eksponent for, hvor forfærdeligt undertrykkende, regimet i Bahrain er og han har derfor også været anholdt flere gange, men er aldrig tidligere fået en dom for sin kamp for demokrati og menneskerettigheder.

Styret i Bahrain kæmper for at bevare deres ansigt udadtil. Den engelske dronning Elizabeth II ser intet til hinder for at invitere Bahrains konge, Sheikh Hamad bin Isa al-Khalifa, til hendes diamantjubilæum i juni. Så sent som i februar sidste år, altså samtidig med at de omfattende protester og demonstrationer i Bahrain startede, hædrede Danmarks statsoverhoved, Dronning Margrethe, Kong al-Khalifa med landets næsthøjeste orden, storkorset af dannebrog. Det skete på vegne af staten og dermed regeringen og det danske folk.

Den danske regering har faktisk igennem ambassadøren i Saudi Arabien forsøgt at få udleveret al-Khawaja, men der er ingen udleveringsaftale mellem Danmark og Bahrain. Både stats- og udenrigsministeren har overfor danske medier kritiseret tilbageholdelsen af al-Khawaja, men har ikke umiddelbart indført nogle former for sanktioner overfor styret, ligesom statsministerens eneste reaktion overfor Bahrains konge har været at sende ham et brev.

Samtidig har Dansk Folkeparti Søren Espersen indledt en decideret hade-kampagne mod al-Khawaja og hans familie. Søren Espersen har overfor flere medier tilkendegivet tvivl om hvorvidt al-Khawaja overhovedet er menneskerettighedsforkæmper, ligesom han har stillet en række mistænkeliggørende spørgsmål til udenrigsministeren omkring al-Khawajas familieforhold, hvor han helt uberettiget insinuerer, at al-Khawaja er kriminel, har flere koner og i virkeligheden arbejder for indførelsen af et islamistisk styre i Bahrain.

ANNA RYTTER

DEMONSTRANTER TROD-SER SYRIENS DIKTATOR

Titusindvis af syrere gik på gaden fredag i sidste uge (13. april, red.) i en massiv opvisning af støtten til revolutionen.

De lokale koordinations komiteer (LKK) indkaldte protesterne for at markere den anden dag af den FN-forhandlede våbenhvile. De kaldte dagen "Revolutions-fredag for alle syrere".

LKK dokumenterede 771 demonstrationer i hele Syrien den dag. Mange var protester i små områder. Men i Aleppo, Syriens største by, fremprovokerede demonstrationerne dage med gade-sammenstød mellem stenkastende unge og bevæbnede militser, loyale overfor diktatoren Bashar al-Assad.

Indtil for nylig var demonstrationerne i Aleppo hovedsagelig koncentreret omkring universitetet. Men studenterbevægelsen blev bragt til tavshed i dagene op til våbenhvilen. Nogle personer blev arresteret, myrdet eller gik under jorden.

Om fredagen rejste Aleppos store arbejderklasse-kvarterer sig til oprør - og førte de vrede gade-demonstrationer ind i hjertet af byen.

Provokationer

I Damaskus har grupper af revolutionære sat ild til dæk på centrale knudepunkter i et forsøg på at forsinke regimets angreb på oprørernes områder.

I forstæderne har bevæbnede civile og oprørs-soldater holdt sig til våbenhvilens betingelser, på trods af provokationerne fra regimets militser.

Men oprørerne frygter at styret bruger våbenhvilen til at forberede tunge våben til en ny offensiv. Våbenhvilen som indebærer en bestemmelse om at tillade 250 FN observatører er tveægget.

De revolutionære har budt den velkommen, i håbet om at det vil mindske undertrykkelsen.

Men det har regimet også - fordi det er desperat efter at tvinge oppositionen til at opgive dens krav om at Assad skal træde tilbage.

Og i stedet for at mindske undertrykkelsen, giver FN regimet plads til at manøvrere i.

Den vestligt støttede Syriens Venner insisterer på at den syriske opposition tager del i dialog og kompromisser med styret.

Vesten og dens allierede fortsætter deres forsøg på at indsætte Syriens Nationale Råd (SNC) som de officielle ledere af revolutionen. SNC består af grupper i eksil, og de har kun lidt indflydelse på hvad der sker.

Som modsætning har revolutionens ledere i LCC'erne gentaget deres krav om, at Assad skal gå af, og at alle fanger skal løslades.

Ramt af omfanget af fredagens demonstrationer, begyndte regimet igen sine omfattende bombninger af Homs, Hama, Idlib og Deir el-Zour.

Ildkraft

Det angreb også snesevis af landsbyer og byer over hele Syrien. De letbevæbnede oprørs-styrker har få våben som kan matche styrets våben og trækker sig tilbage stillet over for den militære offensiv.

Homs er nu en ødelagt by. Mange af dens områder er ødelagte, inklusiv det historiske centrum og handelsområdet.

Samtidig opretter sikkerhedsstyrkerne "adskillelses vægge" for at inddæmme oprørsområdet. Omfanget af undertrykkelsen har nået nye blodige højder med voksende beviser for systematiske massakrer.

I et tilfælde blev 35 medlemmer af den samme familie dræbt. Samtidig i Deir Baalba, Homs, slagtede plyndrende regime-militser koldblodigt 95 uskyldige mennesker.

Det syriske regime står nu over for et oprør langs med fem grænser, såvel som over for massiv folkelig ulydighed i alle de større byer.

Assad kan kun opretholde sit styre ved hjælp af systematiske massebombninger.

Fredagens demonstrationer viste at revolutionen er langt fra ovre - og at den benytter enhver lejlighed til at vise sin styrke.

OVERSÆTTELSE FRA SOCIALIST WORKER, 21. APRIL 2012. SIMON ASSAF

Flere katastrofer i Afghanistan

I den seneste tid har begivenheder ikke alene i Afghanistan, men også herhjemme, kun styrket opfattelsen af, at krigen har været en fejl. Mulighederne for en fredelig løsning synes længere væk end nogensinde før.

Fredag d. 20 april forsøgte tre pakistanske og to afghanske statsborgere at smugle 10.000 kg sprængstof ind i hovedstaden Kabul. Mændene blev anholdt. Havde det lykkedes dem at detonere sprængstoffet, havde eksplosionerne skabt et uoverskueligt blodbad i den afghanske hovedstad - det efter sigende mest sikre sted at opholde sig i landet.

Aktionen fra de 5 fem mænd var led i den forårsoffensiv, som Taleban startede som reaktion på en serie af begivenheder; afbrænding af en koran på den amerikanske Agram-base, soldater der urinerede på døde oprørs-soldater, samt en amerikansk soldats

nedskydning og drab på 17 civile afghanere, de fleste børn og kvinder.

En stigende utilfredshed

Offensiven sker samtidig med at præsident Karzai bliver mere og mere utålmodig med de vestlige styrker. Det skal primært ses i lyset af en tiltagende befolkningsmæssig utilfredshed. Karzai krævede efter massakren blandt andet at vestlige styrker skulle trække sig ud allerede i 2013, et krav som Frankrig og Australien bl.a. har planer om at efterfølge, ikke på grund af Karzai, men i høj grad på grund af stigende utilfredshed fra deres egne befolkninger.

Karzai og hans administration ønsker også en garanti for tilskud til landets sikkerhedsstyrker og finanspolitik. Verdensbanken har for nyligt vurderet hulet i den afghanske

statskasse til mere end 7 milliarder \$ i dets årlige budget efter den officielle vestlige tilbagetrækning i 2014.

Armadillo sagen

Herhjemme har afsløringen af Søren Gade og den daværende militærtops insisteren på at blive i Armadillo-basen bragt sindene i kog. Beslutningen vidner om, at man også i Danmark er bange for at miste den folkelige opbakning. Det skulle efter sigende være dette argument, og ikke militærfaglige overvejelser, som lå bag beslutningen tilbage i 2009.

Når antikrigsorganisationen Nej Til Krig afholder landskonference d.12 maj, vil et af de centrale spørgsmål være, hvordan vi i Danmark kan øge den folkelige modstand.

PETER SCHJERNING

'Vi er alle grækere' Socialisme er svaret!

De græske arbejderes protester, generalstrejker og fabriksbesættelser det seneste år har igen sat revolution og socialisme på dagsorden – ikke som en revolutionær dagdrøm eller vision, men som en dagsaktuel nødvendighed i en hverdag, hvor overlevelse er en reel kamp for millioner af grækere.

I million grækere er nu arbejdsløse (1 ½ million uofficielt) ud af en befolkning på 11 millioner, lønningerne er siden EU's første 'hjælpepakkes faldet med 22%, pensionerne med 15-25%, løn udbetales uregelmæssigt for mange, 25.000 anslås at være hjemløse i Athen og sundhedssystemet er brudt sammen.

For blot to år siden blev der talt om græsk mirakel økonomi. Grækenland var placeret på kapitalistklassens top 100 som det 32. rigeste land i verden med vækstrater to til tre gange højere end Italien og Tyskland.

I dag er landet på fallittens rand, og reelt sat under administration af EU! Hvorfor? Hvem har skylden?

Svaret er enkelt: det er ikke arbejderklassen der har skabt krisen, men derimod et kynisk system, og en grådig herskende magtelite. Den økonomiske og politiske krise i Grækenland – som herhjemme og globalt – handler om, hvem der skal betale krisens regning – arbejderklassen eller kapitalistklassen.

Men modsat herhjemme svarer den græske arbejderklasse nu i stigende omfang igen med klassekamp mod magtelitens klassekrig. Og det giver håb om forandring – og kan give inspiration til arbejdere herhjemme, i Europa og globalt om, at en anden verden ikke blot er nødvendig, men mulig.

Skift i stemning

Den politiske udvikling i Grækenland har forandret sig dramatisk siden PASOK (socialdemokraterne i Grækenland) vandt valget i 2009/10 med 42 % af stemmerne, og dannede regering.

Dengang var det store flertal skræm-

te over de mørke skyer, som hang over græsk økonomi, og bakkede op omkring sparekrav og EU's sabelraslen i forhold til skrappe krav overfor de enkelte landes økonomiske politik.

I dag er dette billede skiftet – og under konstant forandring og udvikling. Et par eksempler kan antyde det.

Strejker og modstand

Siden valget i 2009 – hvor der var ringe modstand oven på PASOKs valgsejr og regeringsdannelse – har der været et kolossalt opsving i antallet af deltagere i masse demonstrationer og strejker, og i udviklingen af protestbevægelsens aktiviteter og politiske krav.

Der er blevet gennemført 18 generalstrejker – typisk 24 timers strejker, dvs. at der har været en generalstrejke i snit hver 6-7 uge siden valget i 2009.

Generalstrejken i oktober 2011 væltede den PASOK ledede regering, og i februar blev den nye Samlingsregerings politik og opbakning til EU's hjælpepakke mødt af den største generalstrejke nogensinde.

Alle generalstrejker har været indkaldt af de faglige ledere og forbund. Det i sig selv udtrykker, at de har været sat under massivt pres. Generalstrejkerne har i stigende grad bevæget sig fra topstyrede bureaukratiske massestrejker til generalstrejker, hvor arbejdspladserne krav, aktiviteter og arbejdspladser i strejke har tegnet billedet politisk skarpt.

Der er i stigende grad blevet afholdt masse møder, der er blevet valgt strejkekomiteer, der er blevet oprettet blokader foran arbejdspladser, hvor opbakningen ikke var 100%. Som en del af bevægelsens radikalisering er en række arbejdspladser gået i fuld strejke: stalarbejdere, mediarbejdere, hospitalsarbejdere mv. Fx har de 800 mediarbejdere på avisen Eleftherotypia selv overtaget udgivelsen af en strejkeavis 'Det arbejdende folk', som er kommet på gaden og solgt i større oplag en dengang avisen var privatejet.

Bevægelsens radikalisering har også smittet af på valgene i fagforenin-

gerne. Flere og flere fagforeningspampere med tilknytning til PASOK er blevet væltet og udskiftet med antikapitalister.

Politiske krav

Som en del af det politiske skift i masseprotesterne har holdninger på tre centrale områder også forandret sig. Flere og flere afviser propagandaen om, at hjælpepakker og en accept af EU's sparekrav er at foretrække frem for et nej til gældskrav, et farvel til euro-zonen og en statsbankerot. Og flere bakker op om en nationalisering af banker og virksomheder under arbejderkontrol. Og mindst en arbejdsplads - et hospital i Athen – har vedtaget, at de selv overtager kontrollen med driften, hvis manglende løn og sparerunder fortsætter.

Politiske partier

Det politiske skift i klassekampen reflekteres også tydeligt i partiernes popularitet. Opinionstal viser i dag, at PASOK ved det kommende valg vil styrtdykke ned til 8-15%, og 40% vil stemme til venstre for PASOK. Alle mainstream partierne går i målingerne tilbage, og har oplevet splittelser.

Kommunistpartiet og Syriza – eurokommunisterne – vokser kraftigt, og er også under politisk forandring, og bakker op om nej til gældsbetaling og deltagelse i euro-zonen.

Det antikapitalistiske venstre blev for to år siden samlet, hvor de ved regionale valg fik 2 %. Ved det kommende valg forventes de at få mere end de 200.000 stemmer, som kræves for at komme ind i parlamentet med 8-9 mandater. De har spillet en central rolle i at rejse krav om nej til gældsbetaling og nødvendigheden af at gå fra masse protester og et dages generalstrejker til at arbejderklassen selv overtager kontrollen med virksomhederne og på sigt samfundets organisering.

Revolution

'Brød, fred og jord' blev den samlende parole i den russiske revolution. I den græske klassekamp i dag ku det være 'Ja til velfærd, nej til spare- og hjælpepakker'. I Rusland i 1917 vandt bolsjevikkerne i arbejderklassen opbakning for 'Al magt til sovjetterne'.

Grækenland i dag er ikke Rusland i 1917. Men styrkeforholdet mellem klasserne i Grækenland giver håb om, at et nyt kapitel i den internationale klassekamp er ved at blive åbnet. Og i det kapitel vil netop spørgsmålet om udviklingen af de spirer til arbejderkontrol, som findes i dag, blive afgørende. Og lykkes det, vil de græske arbejde via eksemplets magt kunne inspirere arbejdere på tværs af landegrænser til at sige 'Vi er alle grækere', og vi vil alle give vores magteliter 'græske tilstande'.

HANS ERIK MADSEN

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 København V

